

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 202: Forslag til lov om ændring af lov om strukturforanstaltninger vedrørende fiskerisektoren. (Ændring af EU-medfinansierede tilskudsordninger og ordninger for yngre fiskere).

Af fødevarerministeren (Ritt Bjerregaard).
(Fremsat 25/2 2000. Første behandling 28/3 2000. Betænkning 3/5 2000).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 47 stemte for, 57 imod.

Ændringsforslag nr. 3 og 4 forkastedes uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Forespørgsel nr. F 49:

Forespørgsel til kulturministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om medieaftalen for 2001-2004 og om forhandlingsforløbet omkring denne?«

Af Søren Søndergaard (EL), Jens Rohde (V), Brian Mikkelsen (KF), Ole Donner (DF), Tove Videbæk (KRF), Kim Behnke (FRI) og Frank Dahlgaard (UP).

(Forespørgslen anmeldt 30/3 2000. Fremme af forespørgslen vedtaget 6/4 2000).

Begrundelse

Søren Søndergaard (EL):

Et af de punkter, som altid vækker megen debat, og som har stor betydning, er jo spørgsmålet om, hvordan medierne udvikler sig. Det er jo et område, hvor der foregår en helt utrolig og meget voldsom udvikling, og derfor er det selvfølgelig klart, at når vi diskuterer medieforlig, og der bliver indgået et medieforlig, er det noget, som ikke bare bør have folketingsmedlemernes, men også offentlighedens interesse – ikke kun indholdet af medieforliget, men selvfølgelig også under hvilke omstændigheder, det er blevet indgået.

Det er baggrunden for, at vi er en række partier, som mener, det kunne være godt, at vi fik en diskussion om indholdet af medieforliget og måden, forliget blev til på, i fuld offentlighed her i Folketingssalen. Det er det, vi har lagt op til med denne forespørgsel, og vi ser frem til ministerens besvarelse.

Besvarelse

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det afgørende spørgsmål, vi må stille os som samfund i disse år, er: Hvordan sikrer vi den fortsatte sammenhængskraft? Hvordan sørger vi for, at der fortsat er et fælles offentligt kommunikationsrum, som er funderet i en almen indsigt i og viden om samfundet, dets historie og kultur og dets udviklingsmuligheder?

Samfundet bliver mere og mere centrifugalt. Vi kan hver især sidde hjemme foran vores computer og vælge vore egne billeder uden at behøve at skele til, hvad andre mennesker vælger. Hver især kan vi skabe os vores egen virkelighed og identitet, og set i det perspektiv

spiller public service en meget afgørende rolle som et af de samlede elementer i samfundet.

Public service-medierne er en af vore vigtigste fælles referencekilder i en globaliseret hverdag. De forlener os med det minimum af fælles viden, som gør det muligt for os at sige »os« og at være et »os«, men samtidig er de vore vigtigste redskaber i kampen for en af velfærdssamfundets vigtigste værdier, nemlig lighed, og dermed et led i kampen for at undgå samfundets opdeling i et A- og et B-hold.

Mediaaftalen skal først og fremmest sikre, at public service-radio og -fjernsyn får mulighed for at stå stærkt i den digitale fremtid. Konkurrencen på mediemarkedet er voldsom, og hvis der overhovedet skal være et varieret og nuanceret radio- og tv-tilbud på dansk for alle danskere, må det sikres ad politisk vej. Der er brug for penge, og der er behov for, at ledige frekvenser bliver udnyttet til public service-formål. Prøv blot at tænke på, hvor meget dyrere det er at lave en udsendelse på dansk, måske oven i købet om et snævert emne, i forhold til at lave det samme program på engelsk, fordi der er så få til at betale.

Med mediaaftalen af 28. marts lykkedes det regeringen at sikre en stærk public service-virksomhed sammen med SF og CD. Det var jeg vældig glad for den 28. marts, og det er jeg stadig. Indtægterne stiger med 5 pct. om året, så DR og TV 2 tilsammen over de næste 4 år, får over 1½ mia. kr. til at levere danske, kvalitetsprægede medietilbud, og samtidig bruger vi de to ledige radiokanaler til at sikre danskerne et varieret radiotilbud.

Vi blev også enige om, at public service-reglerne skal udbygges og præciseres, og lad mig understrege, at public service er et politisk begreb. Det er ikke nogen entydig størrelse, og derfor er det et kulturpolitisk valg at bestemme, hvad det betyder. Begrebet ændrer sig i takt med, at samfundet ændrer sig.

For mig er public service-mediernes opgave i dag for det første at fungere som referencepunkt for hele befolkningen og som social integrationsfaktor; for det andet er det at etablere et forum for offentlig debat; for det tredje at udsende upartiske og uafhængige nyheder og informationer; for det fjerde at udvikle et varieret programudbud; for det femte at udvikle programflader af interesse for såvel det brede publikum som for minoriteter; for det sjette at sikre en betydelig del af originale programmer og for det syvende at udvide valgmulighederne ved at

tilbyde programmer, som normalt ikke findes i de kommercielle medier.

Public service er altså et værdisæt, som regulerer et sammenhængende tv- og radiosystem med henblik på at betjene hele befolkningen. I mediaaftalen lægger vi derfor vægt på at stille krav til rammerne for indholdet snarere end til institutionerne, hvilket også kommer tydeligt frem i betingelserne for udbudet af de to nye radiokanaler.

For mig er det vigtigt at understrege, at public service er fjernsyn og radio og, som det vil fremgå, også Internet for hele befolkningen. Der skal være noget for alle. Ikke kun for eliten, men heller ikke kun for de mange, og ikke kun enten noget alvorligt eller noget underholdende. Nej, det hele skal være for alle og til alle.

Spørgsmålet, man altid kan og skal stille sig, er selvfølgelig: Får vi nok for pengene? Får vi virkelig public service? Ved det sidste medieforlig blev stationerne pålagt at lave et public service-regnskab, og med den nye mediaaftale er der enighed om også at oprette et public service-råd, som på baggrund af public service-budgetterne skal revidere regnskaberne og altså være med til at vurdere, hvorledes det står til med kvaliteten. Målet er dels at sikre en folkelig debat om public service på et oplyst grundlag, dels at give politikerne et godt grundlag for kommende mediaaftaler.

En stor del af de ekstra licensmidler skal Danmarks Radio og TV 2 bruge til at udvikle digitale programmer og til at komme med attraktive public service-tilbud på Internettet. Meningen er, at DR og TV 2 skal kunne levere kvalitet til kunderne dér, hvor de er. Vi ved, at især unge mennesker i stadig højere grad bruger deres tid på Internettet i stedet for på de traditionelle medier. Det hverken kan eller skal vi forsøge at lave om på, men jeg synes, vi så har en forpligtelse til at sørge for, at der er et alternativ til de rent kommercielle tilbud. Desuden vil onlinevirksomheden i høj grad kunne bruges til at gøre programmerne mere interessante; det er det, der kaldes den digitale merværdi.

Mediaaftalen lægger op til, at der skal bygges digitale sendenet til radio og tv, bl.a. for at DR 2 kan komme ud til alle hurtigst muligt. En arbejdsgruppe af sagkyndige vil forinden, dvs. i løbet af de næste 2 måneder, udarbejde en redegørelse om fordele og ulemper ved de forskellige mulige teknologier for så vidt angår digitalt tv, satellit, jordbaseret og lysleder, og for

de økonomiske konsekvenser. Digital radio er der taget stilling til ved indgåelsen af tillægsaftalen af 14. marts til den gældende medieaftale om anvendelse af de danske DAB-frekvensressourcer.

Som bekendt har regeringen ønsket et alternativ til de kommercielle kanaler, og det resulterede i, at vi vil etablere reklamefri zoner omkring børneprogrammerne. Det bliver ganske vist ikke til de helt reklamefri zoner, jeg lagde ud med at foreslå, men vi har fundet et fornuftigt kompromis, som løser hovedproblemet med danske tv-stationers direkte henvendelser til børn som små forbrugere. Samtidig er det målet at oprette medieskoler, en slags mediernes skoletjeneste, i alle amter, så børnene lærer at forstå og bruge medierne kritisk.

Den del af aftalen, som uden sammenligning har vakt størst opmærksomhed, er beslutningen om at udbyde de to radiokanaler, og det kan godt undre. For 1 år siden var alle partier undtagen Enhedslisten, som ikke deltog i forhandlingerne, parat til at give den fjerde kanal til Danmarks Radio og den femte næsten landsdækkende kanal til kommercielle lokalradioer. Når det ikke blev til noget, skyldes det som bekendt, at et enkelt parti i sidste øjeblik ikke ville være med, og nu, da begge kanaler skal i udbud, er der ingen ende på kritikken. Det siges, at den fjerde kanal er øremærket til DR, og at den femte kanal slet ikke eksisterer.

Med hensyn til den fjerde kan jeg kun gentage, hvad jeg har sagt før: Der er ikke tale om øremærkning. Det er indholdet, vi har lagt vægt på. Kommercielle radiokanaler er der allerede mange af, og der kommer snart mange flere. Den klassiske musik og andet programstof af samfundsoplysende karakter er derimod en mangelvare, og det vil vi nu rette op på.

Tidsplanen for opfølgning på medieaftalen ser sådan ud: I ministeriet er vi i gang med at nedsætte tre arbejdsgrupper, der skal undersøge for det første en eventuel omlægning af licensen, for det andet en digitalisering af tv-sendenettet og for det tredje lokalradio- og lokal-tv-området.

Lad mig sige om licensen: Målet med en omlægning af licensopkrævningen er at sikre, at alle betaler for den vare, som de nyder godt af. Navnlig på erhvervslicensområdet er der sandsynligvis mange sortseere. Det teoretiske merprovenu er på flere hundrede millioner kroner, men så mange penge skal vi nok ikke regne med at få ind. Jeg håber på, at vi i alt fald får

100 mio. kr., som i givet fald vil blive anvendt til at nedsætte licensen, herunder til en lempelse af hotellicensen.

Om digitaliseringen: Digitaliseringsgruppen skal arbejde i 2 måneder, hvorefter aftaleparterne tager stilling til det videre forløb.

Og om lokalradio- og lokal-tv-området er der flere ting, der skal undersøges: tilskudsordningen, en eventuel ændring fra kommunal til amtslig organisering af området og programvirksomhedens tilknytning til det lokale område.

Lad mig i øvrigt til lokalradio- og lokal-tv-området tilføje, at jeg er meget glad for, at det er lykkedes at videreføre en oven i købet forøget pulje til støtte af græsrodsradio og græsrods-tv. Lokalsamfundene har brug for lokale medier til at understøtte den lokale identitet og som modvægt til globaliseringen, der har det med at gøre det fjerne mere nært end det nære.

I løbet af sommeren udarbejdes et lovudkast om de punkter, der kræver lovændring. Det drejer sig bl.a. om en præcisering og udbygningen af public service-forpligtelserne, og det drejer sig om en regulering af Danmarks Radio og TV 2's onlinevirksomhed og en præcisering af kravet om at skille den kommercielle del af onlinevirksomheden ud og aflægge særligt regnskab for den.

For udbud af de to radiokanaler er planerne følgende: Aftaleparterne skal fastsætte udbudsvilkår, og udbudsmateriale skal udarbejdes i samarbejde med Konkurrencestyrelsen. I løbet af efteråret, når lovforslaget er fremsat, gennemfører Kulturministeriet udbudet af den fjerde kanal med ansøgningsfrist tidligt næste år. Selve tildelingen af kanalen skal foretages af det nye radio- og tv-nævn og kan derfor først ske, når nævnet er nedsat og lovgivningen i øvrigt er på plads pr. 1. januar 2001.

Udbudet af den femte kanal vil ske senere, fordi Telestyrelsen først skal udarbejde frekvensplanen og koordinere den med nabolandene. Det kan tage op til 1½ år. Jeg kan imidlertid love, at der vil blive tale om en åben proces. Når frekvensplanen foreligger om ca. ½ år, vil planen blive offentliggjort, således at alle interesserede, mens nabolandskoordineringen finder sted, kan overveje, om de er interesseret i at ansøge om kanalen. Selve udbudet vil først finde sted, når frekvensplanen er færdigkoordineret, og der dermed er sikkerhed for, hvor stor graden af landsdækning bliver.

Jeg skal til slut sige et par ord om selve forløbet af medieforhandlingerne.

Efter en lang og meget grundig debat i aviserne, ikke mindst på baggrund af de enkelte partiers medieoplæg, offentliggjorde jeg regeringens forslag til en ny medieaftale den 21. marts 2000. Herefter inviterede jeg alle partiernes medieordførere til et møde den 23. marts 2000, hvor alle havde lejlighed til at kommentere forslaget.

Det fremgik klart af mødet, at flere partier ikke ville være med til en række af de ting, som jeg prioriterede højt, og som regeringen prioriterede højt. Der tegnede sig snarere udsigten til et meget langt og meget vanskeligt forløb. Der var endda, så vidt jeg forstod på meldingerne, en ikke ubetydelig risiko for, at det hele ville falde på gulvet til sidst, hvis jeg gik efter et bredt flertal. Det prøvede vi under de sidste medieforhandlinger for et års tid siden, og det var ikke en erfaring, jeg ønskede at gentage.

Derfor mente jeg og sagde meget tydeligt, at det ikke var et mål for mig i sig selv at lave et meget bredt forlig. Det var derimod vigtigt hurtigt at få undersøgt, om det overhovedet var muligt at få et flertal for noget, der tilgodeså regeringens højest prioriterede mål, og det var for det første en styrkelse af public service-medierne, for det andet en beskyttelse af børn og for det tredje et brud på Radioavisens monopol. Det lykkedes sammen med SF og CD. Den 28. marts 2000 var aftalen på plads.

Jeg har svært ved at se, at selve forhandlingsforløbet har været så odiøst, som man ønsker at give indtryk af. Jeg har da heller ikke i beskrivelsen af forløbet hørt nogen fortælle mig, hvordan forliget kunne have set ud, hvis jeg havde gjort det anderledes eller ventet længere. Forliget blev indgået, fordi jeg i den aktuelle situation fandt, at det var vigtigt at slå til. Man skal som bekendt spise isen, når den er på tallerkenen.

Med forliget forbereder vi os på en konvergerende medievirkelighed for nu at tale dansk, en medieverden, hvor tv, radio, Internet og aviser smelter sammen i ét medium, som heller ikke vil kende til landegrænser. Vi forbereder os ved at udvide public service til også at omfatte Internettet og ved at udbyde to radiokanaler, således at f.eks. aviser og andre medier får mulighed for at komme ind på det område, og vi forbereder os ved at sørge for, at der fortsat er penge til at producere på dansk og for et dansk publikum. Vi kan nemlig kun klare os i

konkurrencen, hvis det danske mediebillede er så godt og så nuanceret, at vi danskere slet ikke kan lade være med at se dansk.

Vi får rig lejlighed til at drøfte indholdet i medieforliget her i salen, når regeringen til efteråret fremlægger lovforslag om gennemførelsen af aftalen. Jeg ser frem til, at vi så kan koncentrere os om det væsentlige, nemlig hvordan vi sikrer, at public service-medierne fortsat skal spille deres rolle som samlende element i samfundet.

Lad mig sige afslutningsvis: Der har siden forliget været sagt meget om, at dette forlig ikke tager bestik af alle tænkelige situationer i fremtiden. Det er fuldstændig rigtigt. Det er blevet sagt, at man har brug for en folkelig debat om, hvad public service skal være i fremtiden. Det er fuldstændig rigtigt. Men livet er jo ikke gået i stå på medieområdet med dette forlig. Vi får rig lejlighed til at diskutere, både hvad public service er, og hvordan vi udmønter den aftale, som regeringspartierne, SF og CD har indgået.

Søren Hansen (S):

Medieforliget er ikke efter vores hoved, men det er tæt på.

Vores mål var, da vi gik ind i forhandlinger, at bevare den helt unikke og meget glædelige situation, at et meget stort antal danskere, omkring 70 pct., koncentrerer sig om at se og høre det, der kommer på de danske public service-stationer. For en lille nation er det en vigtig konstatering; det var det, det drejede sig om i den situation. Det drejede sig om at fastholde og udbygge.

For et lille land som Danmark og for et tilsvarende lille sprogområde, som vi jo altså er, er det vigtigt at bevare dansk kvalitet, danske produktioner, hvor der ses med danske øjne og hvor det er vores sprog, der tales. Vi får under alle omstændigheder masser af europæisk og endnu mere amerikansk, og det kan da være udmærket og er det sikkert også i en hel del tilfælde, men langtfra i alle.

Det danske skal der derimod kæmpes for, og der skal også betales for det. Tv-produktioner koster nogenlunde det samme, hvad enten de skabes til det milliardstore engelske sprogområde eller til det ultra lille bitte danske. For så at fastholde og udvikle vores identitet, vores kunst, vores kultur og vores sprog er det nødvendigt med en særlig dansk indsats.

Styrken ved et bredt forlig er velkendt, men svagheder ved et bredt forlig er også kendt. Vi

så det tydeligt illustreret her på det sidste, hvor et enkelt parti fik lukket og slukket for P4 og fik forhindret en styrkelse af det lokale radiobil-
de, som på det tidspunkt var til forhandling.

Og da vi så i efteråret fik samme partis, nemlig Venstres, forslag til en radio- og tv-politik, stod det klart, i hvert fald for mig, at målene var overordentlig forskellige. Public service-stationerne skulle – lidt kort fortalt – kun tage sig af det, som de kommercielle stationer ikke kunne eller ville levere. Tilbage ville – igen lidt kort fortalt – blive gudstjenester, børnsoteringer, måske vejrudsigter og så måske en enkelt kantate af Buxtehude. Det udelukkede et forlig til den side og desværre også med andre dele af den borgerlige opposition, der var mere optaget af ikke at splitte den borgerlige front end at søge en medvirken til et ordentligt medieforlig.

Det var da også tydeligt, at afstanden var stor både til venstresiden og til højresiden, da vi så kunne offentliggøre, hvad CD, De Radikale, SF og Socialdemokratiet var blevet enige om. Da var fra både højre- og venstresiden hånsord og afstandtagen det gennemgående tema. Det viser afstanden mellem synspunkterne. Så jeg føler, det var rigtigt, oven i købet helt rigtigt, da vi allerede i efteråret signalerede oven i købet temmelig klart og tydeligt, at det drejede sig mere om at få et operativt flertal end et bredt flertal.

Vi ved jo alle sammen, at udviklingen på det her område går fabelagtig stærkt. Det vil den også gøre i den periode, som det nuværende medieforlig løber. Mange problemer vil dukke op, men vi ved ikke hvilke. Nogle kan vi forudse, men en række vil dukke op, som vi ikke kender naturen af på dette tidspunkt. Derfor anser vi det i Socialdemokratiet for vigtigt, at der mellem forligspartierne er en så høj grad af enighed omkring de grundlæggende holdninger som muligt, både når det drejer sig om mål, og når det drejer sig om midler. Det føler vi, at vi har opnået i den aftale, som CD, De Radikale, SF og Socialdemokratiet står bag.

Der skal nok vise sig problemer; der skal såmænd også vise sig mange problemer, men netop derfor er det så vigtigt, at vi i udgangspunktet er nogenlunde enige, og at der i hvert fald ikke er for stor afstand.

Vi har hverken søgt en løsning af hensyn til Gyngemosens Danmarks Radio eller Kvægtorvets TV 2. Vi har søgt en løsning, der giver danske lyttere og seere så mange kvalificerede, herunder kvalificerede danske, valgmuligheder, som pengene, evnerne og teknikken rækker til.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Den socialdemokratiske ordfører brugte en stor del af sin tale på at snakke om Venstres medieoplæg og prøvede at påstå, at hvis public service-stationerne skulle underlægges Venstres tankegang, så var det kun gudstjeneste og vejrudsigter, der kom frem, og sagde endvidere, at public service-stationer i Venstres medieoplæg kun skulle bringe det, som de kommercielle stationer ikke ville bringe.

Jamen er det ikke netop definitionen på en public service-station, at den bringer det, de kommercielle stationer ikke vil bringe? Det er ikke Venstres udspil, at public service kun har gudstjenester og vejrudsigter, men det må åbenbart være tankegangen hos Socialdemokratiet. Hvis ikke det er tilfældet, kunne vi så ikke heroppefra få at høre, hvad Socialdemokratiet faktisk mener er public service?

Endvidere kunne jeg godt tænke mig at høre den socialdemokratiske ordfører, om den socialdemokratiske ordfører er enig med kulturministeren, når hun siger, at landsdækkende skal defineres som 90 pct. Vi har jo andre steder en diskussion om, hvad der er landsdækkende, og om offentlige begivenheder såsom håndboldlandskampe m.v. skal være på landsdækkende tv. I det tilfælde er landsdækkende 90 pct. Er Socialdemokratiet enig i, at landsdækkendebetegnelsen kræver, at man kommer ud til 90 pct?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er jo ikke korrekt, når hr. Søren Hansen siger, at Venstres medieoplæg tegner et billede af, at der kun skulle være gudstjenester og Buxtehude og måske en enkelt vejrudsigter. Der står faktisk ordet kultur. Og kultur er jo mange ting. Det går jeg ud fra at vi er enige om. Det er ikke kun Buxtehude og vejrudsigter. Og vejrudsigter kan man så altid diskutere værdien af set i et kulturelt lys.

Så kritiserer hr. Søren Hansen vores lukning af P4, da vi sprang og trak i nødbremsen og ikke ønskede at indgå forlig for et års tid siden, men det er jo en lidt pudsig situation, at man i dag hører en regering, der er meget stolt over at kunne udbyde to kanaler, når den så samtidig kritiserer, at dem, som muliggjorde, at man laver et udbud, jo faktisk var Venstre.

Men jeg vil da godt høre Socialdemokratiets ordfører, om han dermed kan bekræfte – og jeg

syntes også, at vi hørte det i noget af talen – at Venstre slet ikke var velkommen i forhandlingerne. Og så kan man jo stille det spørgsmål, hvad i alverden vi så skulle til møde forovre i Kulturministeriet.

Formanden:

Hr. Søren Søndergaard og derefter hr. Søren Hansen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår på hr. Søren Hansen, at han er vældig tilfreds med det her medieforlig, og det er jo, synes jeg, godt. Jeg forstår også, at det opfylder en masse af Socialdemokratiets ønsker, og det er jo så også godt for Socialdemokraterne, og jeg forstår også, at hr. Søren Hansen har den opfattelse, at det her virkelig vil styrke dansk kultur og dansk radio og tv osv.

Derfor vil jeg godt spørge: Hvad mener hr. Søren Hansen om kulturministerens udtalelse om, at den fjerde radiokanal efter al sandsynlighed vil blive vundet af en udenlandsk radiostation? Er det en udtalelse, som hr. Søren Hansen kan tilslutte sig, og er det en del af det forlig, man har indgået, at det selvfølgelig skal være sådan, at det er en udenlandsk radiostation, der skal vinde denne her kanal, eller at det skal i hvert fald være overvejende sandsynligt, sådan som kulturministeren har sagt?

Nu troede jeg, at det var socialdemokratisk politik at lave sådan en vis begrænsning for reklamerne. Det er der så ikke meget af her. Altså den med børnereklamerne er jo nærmest en joke, fordi man jo ikke vil kunne skelne mellem voksen- og børnereklamer; det vil man hurtigt opleve. Men jeg vil godt spørge hr. Hansen...

Formanden:

Ja, det bliver så i næste omgang.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Jeg er meget enig i hr. Kristian Jensens definition af Venstres medieoplæg. Det ligger meget på linje med, som jeg har tolket det. Til gengæld forstår jeg, at der er en vis uenighed eller i hvert fald en forskellig vurdering i Venstres gruppe af, hvad Venstres medieoplæg egentlig går ud på. Men som sagt: Hr. Kristian Jensens vurdering ligger tæt på den måde, jeg har vurderet det på.

Og så er jeg i øvrigt helt enig med kulturministeren i vurderingen af det landsdækkende. Vi skal naturligvis nå ud så langt som overhovedet muligt, men der er tekniske problemer både på det ene og på det andet område. Vi gør, hvad vi kan, for at gøre den landsdækkende del så effektiv og så total som muligt.

Venstre var da naturligvis velkommen. Vi har da været til masser af møder sammen. Det er da også et udtryk for, at man gerne ser en mulighed for et flertal, men som sagt viste meldingerne, både da mit parti spillede ud, og da Venstre spillede ud, jo meget stor, meget stor afstand.

Og hvor den fjerde radiokanal går til? Som jeg sluttede med at sige: Vi har ikke indgået medieforlig hverken af hensyn til Danmarks Radio eller TV2. Vi har indgået et medieforlig, der skal sikre danske lyttere en så kvalificeret mulighed og så mange muligheder som overhovedet gør lig. Det er det interessante, ikke hvem der producerer.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Hr. Søren Hansen talte om at sikre dansk kvalitet og sikre, at det er vores sprog, der tales. Men når man sælger en kanal efter auktionsprincippet, så er det eneste, man her vil sikre, vel at man får så stor en pose penge som muligt. Så er det vel det, det drejer sig om. Eller kan det mest fordelagtige tilbud, som der står i medieaftalen, betyde den bedste danske kvalitet, det bedst sammensatte program hen over ugen, de mest kreative programideer, at det er vores sprog, der tales, eller er der kun tænkt på den største pose penge?

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Det er utrolig smigrende og interessant, at Socialdemokratiet lægger så stor vægt på Venstres mediepolitiske udspil, som understreger Venstres langsigtede politik på området. Men når hr. Søren Hansen refererer til indholdet, så melder der sig den mistanke: Gad vide, om hr. Søren Hansen nogen sinde har læst Venstres medieudspil og i givet fald hvornår?

Så synes jeg, det er lidt underligt, at ministeren understreger, at mediepolitikken og medierne er redskaber af umådelig stor betydning til at skabe sammenhæng i det danske samfund. Hvorfor tager man så med en sådan ophøjet lethed på at undgå at skabe et bredt

flertal i Folketinget, der kan stå bag ved en udnyttelse af de her meget vigtige redskaber?

Jeg synes, at der er et frygteligt misforhold mellem den lethed, man har omgået det spørgsmål med, og så spørgsmålets betydning.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For at gøre mit spørgsmål færdigt fra før, så vil jeg godt have den socialdemokratiske ordførers vurdering af, hvad det betyder, at man indfører bevægelige sponsorreklamer i DR, om det også er et udtryk for socialdemokratisk politik.

Men til det svar, som hr. Søren Hansen gav: Jeg forstår, at det er lytterne og seerne, det er det afgørende, men lytterne og seerne har vel også en interesse i, at der fortsat blive produceret dansk kultur. Derfor vil jeg godt spørge: Hvordan kan man da sikre, at en kanal, som ejes af udlandet, føler sig forpligtet til at bringe danske kunstnere og danskproduceret musik? Hvilke forpligtelser har den til det? Og hvad bliver de ophavsretlige konsekvenser for danske kunstnere og musikere og komponister af det her?

Jeg synes, at der er et problem her, som trænger til at blive afklaret, og det kan måske få mig til at komme med en enkelt bemærkning om forløbet. Synes hr. Søren Hansen, at det er et rimeligt forløb, at man inviterer en række partier til at komme til nogle forhandlinger og beder dem om at stille tekniske spørgsmål, og når der så bliver stillet en række tekniske spørgsmål f.eks. om ophavsret, f.eks. om EU-regler osv., så gider man ikke svare på dem, før man har indgået forliget?

Hvorfor inviterer man så til, at der skal stilles spørgsmål, når man ikke gider svare på dem?

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Fru Tove Videbæk er ligesom jeg optaget af, at det danske sprog får så meget støtte, som det nu er muligt via medierne, dvs. at der produceres på dansk. Der har vi i medieforliget klart og temmelig snævert defineret – og det bliver også et svar på et af hr. Søren Søndergaards spørgsmål – hvad det er, der skal produceres i de to radiokanaler, der nu udbydes. Der er en klar præcisering af, at den ene kanal skal bryde Danmarks Radios monopol på nyhedsområdet, og at den anden kanal skal være en klassisk musikkanal, og at der skal spilles dansk musik. Herunder vil danske kunstnere jo så også få del

i det, det kaster af sig på den led, både i forhold til omsætning og i forhold til afgifter. Det er klart præciseret i mediaaftalen.

Fru Ester Larsen hæfter sig ved, at der er forskel på Venstres langsigtede og det kortsigtede. Det er muligt. Jeg har prøvet at læse så godt som muligt, hvad Venstres holdning var, og da det her jo er et medieforlig, der skal vare i 4 år, så er de langsigtede mål for de enkelte partier jo altså heller ikke ligegyldige, når det drejer sig om, hvordan tingene skal strikkes sammen.

De bevægelige sponsorreklamer er ikke noget, der har groet i min have. De er der allerede, og mon ikke vi kan leve med dem? Det tror jeg.

Sikkerheden for dansk kultur: Som sagt har vi prøvet så godt som muligt på det udbudsmateriale, der kommer, at ramme en forpligtelse ind til at sikre ordentlige, danske programmer både på den ene og den anden af de to kanaler.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hr. Søren Hansen taler om, at medieforliget skal vare i 4 år. Jamen Venstres medieoplæg dristede sig til at prøve at kigge 15 år ud i fremtiden og se, hvilke scenarier vi kunne have, og stiller i øvrigt en lang række spørgsmål, som havde været værd at diskutere, hvis man havde været villig til at tage den her diskussion op under medieforhandlingerne.

Men det må vi altså konstatere ikke var tilfældet, og så kan jeg afvise, når hr. Søren Hansen siger, at der er uenighed om tolkningen af Venstres medieoplæg. Det er der ikke, men i modsætning til hr. Søren Hansen mener vi ikke, at kulturprogrammer og debatprogrammer og information nødvendigvis behøver at være kedeligt tv.

Hr. Søren Hansen nævner, at dette forlig tilgodeser lytterne, men hvad er det egentlig, der står med henblik på udbudskravene for den fjerde landsdækkende kanal? Der står, at den skal være suppleret med præsentation af rytmisk musik, jazz og dansk musik, kulturprogrammer og samfunds- og debatprogrammer m.v. Hvad er det? Det er vel egentlig en dublet af det, som vi har i dag på P 1 og P 2, og hvorfor i alverden skal man lave en dublet af noget, der allerede eksisterer i forvejen? Og navnlig hvis Danmarks Radio får den fjerde kanal, så er der da i høj grad tale om en dublet af det, de producerer i forvejen.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Det er jo spændende, at Venstres medieoplæg starter med en fremtidsvision, der rækker 15 år frem og viser, hvordan samfundet kan være. Derfor ville hr. Søren Hansen, hvis han havde læst oplægget, også vide, at Venstres medieoplæg var på 15 års sigt, så der er vist tale om det, man i politisprog kalder en tilståelsessag her.

Jeg er glad for, at hr. Søren Hansen bekræfter, at landsdækkende i Socialdemokratiets øjne er 90 pct., for det afslører det bluffnummer, der var, da man efter medieaftalens indgåelse sagde, at nu kom der to nye landsdækkende kanaler på radioområdet. Der er nemlig ikke to kanaler, to frekvenser, parat, der dækker 90 pct., og dermed er det, som det her medieforlig blev solgt under, et bluffnummer.

Det, der skuffede mig, var, at hr. Søren Hansen, som var oppe og svare på mit spørgsmål, endnu en gang ikke turde sige noget om, hvad Socialdemokratiets opfattelse af public service er. I den her sag, som i så mange andre, har Socialdemokratiet valgt at interessere sig for institutioner og mursten og ikke for indhold, og det synes jeg er skuffende.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Vi er enige om, at det burde jo være landsdækkende, men det er vel en kendsgerning, at DR 2 f.eks. kun dækker ca. 70 pct. af seerne i øjeblikket, og det får mig til at spørge hr. Søren Hansen: Hvor mange af de forhøjede licenser til TV2 skal bruges til en satellitkanal, som man jo heller ikke kan tage i det samme område, hvor man ikke kan tage DR 2? Uheldigvis bor jeg i det område, men jeg plejer dog at sige, at jeg betaler for at være fri for se DR 2.

Men kunne man ikke lave et forslag, hvor man gjorde som før – det må hr. Søren Hansen kunne huske, for det kan jeg – hvor der var en opdeling i sort/hvid-licens og i farvelicens? Kunne man ikke igen så sige, at de, der ikke kan se satellitkanalen, kunne da få pengene retur eller spare dem?

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Til hr. Jens Kirk har jeg kun at sige, at det spørgsmål vil jeg anbefale bliver rejst i hr. Jens Kirks folketingsgruppe. Det er en del af det nuværende medieforlig og er godkendt af medieordføreren fra hr. Jens Kirks parti, og det er jo

en overordentlig fornuftig måde at have tacklet det problem på. Vi gør, hvad vi kan, for at nå længst muligt ud, men altså ikke lader os standse af, at vi kun kan nå næsten helt ud.

Og så til hr. Jens Rohde: Altså det første, hr. Kristian Jensen sagde, var at bekræfte min vurdering af Venstres oplæg, der siger: Jamen, hvorfor skal public service-kanalerne beskæftige sig med det, vi i øvrigt får fra de kommercielle? Det er præcis den måde, jeg også har tolket den del af det på, og derfor bemærkningen om, at der åbenbart ikke er helt overensstemmelse i Venstre om, hvordan man skal tolke Venstres eget oplæg.

Public service-spørgsmålet spørger hr.

Kristian Jensen så om i dag i denne omgang: Det er jo lige så langt, som det er kort. Mange af os har altså drøftet det spørgsmål op ad stolper og ned ad vægge. Jeg har ikke selv oplevet nogen give en klar og tydelig definition på det. Vi har alle sammen en fornemmelse af det, den varierer lidt fra ordfører til ordfører og fra parti til parti, men vi ved vel godt, i hvilken retning det går, og det er den retning, vi har søgt imødekommet ved det forlig, vi har indgået.

Hr. Jens Rohde var inde på spørgsmålet, om ikke det her bliver en dublet. Altså at vi får en fjerde smal radiokanal betyder netop, at man kan gøre de radiokanaler, der bliver tale om her, renere og dermed give lytterne flere muligheder, og det synes jeg alt andet lige vil være en klar fordel for danske lyttere.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Den socialdemokratiske ordfører så ikke noget problem i de bevægelige sponsorreklamer; dem har vi jo i forvejen. Hvorfor står der så i forliget, at der indføres mulighed for bevægelige sponsorkrediteringer, hvis det er noget, man har i forvejen?

For det andet: Der var et par spørgsmål, som den socialdemokratiske ordfører ikke nåede at svare på. Mener den socialdemokratiske ordfører ikke, at det er dårlig forhandlingsskik at bede partier om at komme til forhandlinger og stille spørgsmål af teknisk karakter, og man så ikke gider at svare på de spørgsmål? Er det ikke noget underligt noget?

Den anden ting, som hr. Søren Hansen ikke nåede at svare på, var: Hvad bliver de ophavsretslige konsekvenser for danske kunstnere, musikere og komponister af, at en eventuel fjer-

de kanal går til udlandet? Har det nogen konsekvenser?

I den forbindelse vil jeg da godt sige: Er det ikke lidt mærkeligt, hvis dansk musik skal stå så centralt, som hr. Søren Hansen her siger, at kulturministeren så mener, at det er en udlandskanal, som helt sikkert eller meget sandsynligt vil få den her kanal? Er der ikke en modsætning i det?

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Det fremgår, at forligsparterne lægger utrolig meget vægt på at skærme børn og at sikre flere børneudsendelser på TV 2. Så jeg vil spørge, om hr. Søren Hansen kan bekræfte, at TV 2 har fået tilsagn om, at de 240 mio. kr., der skal bruges til børneudsendelser, ikke nødvendigvis behøver at bruges til børneudsendelser.

Man har også sikret sig, at der bliver medieskoler og undervisning af børn. Var det ikke en idé at begynde med at løfte det almindelige informationsniveau i samfundet ved at give en definition på, hvad en børneudsendelse overhovedet er, og en definition på, hvad en børne-reklame er for en størrelse?

Formanden:

Hr. Jens Rohde, sidste runde.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hr. Søren Hansen siger, at det er sket med vores accept, at det er en del af det nuværende forlig, at Danmarks Radio har noget, der hedder DR 2. Det er det absolut ikke. Det var noget fra 1997, som regeringen sammen med SF gav DR lov til, og det er ikke noget, som vi er tilhængere af. Vi mener, at DR fint vil kunne klare sig med en enkelt kanal.

Så var der med hensyn til diskussionen af, hvad public service er. Det er korrekt, kan jeg sige til hr. Søren Hansen, at vi ikke mener, at Lykkehjulet er public service, således som kulturministeren udtrykte sig på sit pressemøde, da hun offentliggjorde sit medieoplæg. Hvis Lykkehjulet er public service, så er porno det altså også, og det er vi ikke tilhængere af i Venstre.

Jeg vil godt spørge hr. Søren Hansen med henblik på den fjerde radiokanal, om hr. Søren Hansen ikke mener, at koncessionskravene passer perfekt til Danmarks Radio, og at Danmarks

Radio umiddelbart vil være den mest kvalificerede udbyder af en sådan kanal, alene fordi man har både symfoniorkestre og det største diskotek, og man har kørt en kanal, der ligner det.

Men hvis DR skal have den, hvorfor i alverden skal man så ikke udnytte den firekanalstruktur, så man kan få de renere profiler? Det er jo ikke det, der sker. Man laver bare en dublet af P1 og P2, og derfor giver man ikke et nyt og et ekstra alternativ til lytterne.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Hr. Søren Søndergaard spørger igen til forhandlingsforløbet. Det kan drøftes, og der er da også hjørner, der kan forekomme mindre smukke, men formålet med dette her var at finde en fornuftig løsning.

Det er sket, og det er også sket i konsekvens af både de meldinger, der kom ved det første møde i Kulturministeriet, og de bemærkninger, der blev afleveret i den forbindelse, altså i forbindelse med, at regeringen spillede ud med sit oplæg.

Og jeg er i øvrigt meget enig i kulturministerens vurdering af denne side af sagen. Jeg ser ikke nogen ændring i situationen, når det drejer sig om ophavsretten, i forhold til, hvem der får den ene eller de to radiokanaler, men det må vi naturligvis se på, hvis der kan være et problem. Jeg har ikke evne til at se det i dette øjeblik i hvert fald.

Fru Ester Larsen talte om at skærme børnene. Jeg vil hellere sige at styrke, at vi prøver at styrke situationen for børnene i forhold til public service-stationer. Vi kan noget på børne-tv-området. Det vil vi gerne kunne gøre mere af og bedre. Medieskoleforslaget er en del af dette projekt.

Hr. Jens Rohde: Jeg har til den første del af det at sige, at Venstres daværende forhandler, hr. Helge Sander, sagde ja til den konstruktion, der var tale om, altså til at acceptere en kun delvis dækning af landet og af lyttere og seere.

Min tid er udløbet, men jeg har vist kun et enkelt spørgsmål at svare på endnu. Det er spørgsmålet, om DR vil være den mest kvalificerede byder. Det har jeg ingen kommentarer til, og det er ikke os her i huset eller i Kulturministeriet, der skal afgøre, hvem den fjerde radiokanal går til. Det afgøres på anden måde.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil ikke håbe, hr. Søren Hansens tid er udløbet, det ville da være trist. Hans taletid er måske udløbet.

Jeg vil bare bede hr. Søren Hansen være med til at aflive en myte, nemlig myten om, at man betaler licens i dette land efter, hvilke udsendelser man kan se. Altså licensen i dette land er en apparatagift, og det har det været i årtier.

Jeg kan huske diskussionen fra Radiorådet i gamle dage, hvor nogle oppe i Frederiksværk eller Hundested, eller hvor det var, ikke kunne se en dansk udsendelse. Så kom de rendende og sagde, at så ville de heller ikke betale fuld licens, selv om de havde et fjernsyn stående.

Altså vi har jo holdt fast i princippet, fordi det er det lettest administrerbare. Derfor vil det være meget vanskeligt at gøre det, som hr. Kirk siger, nemlig begynde at dele op i dem, der kan se, og dem, der ikke kan se. Det er en hel omlægning, en grundlæggende omlægning af hele licenssystemet, som kan give både en masse bureaukrati og en masse vanskeligheder.

Dette bare lige for at sige, at det er altså en større diskussion end den, hr. Kirk lægger op til, og det vil jeg gerne bede hr. Søren Hansen bekræfte.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg ønsker ikke mere bureaukrati, men jeg hørte hr. Søren Hansen sige før, at dette forlig skulle vare i fire år. Og jeg kan også forstå på hr. Søren Hansen, at hvis der kommer et forslag inden for det næste halve år fra Venstre, så vil man være positiv over for at se på, at vi kunne dele licensen op at sige: Det betaler I for, det kan I se; det kan I ikke se, derfor får I en reduktion. Jeg kan forstå, at det vil man i regeringen være meget positiv over for, og det siger jeg tak for.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Der står i den nye medieaftale, at de eksisterende public service-regler fortsat skal gælde, præciseres og uddybes, herunder f.eks. i forhold til børn og unge.

Nu talte vi om unge lige før, men der er en passus i den nuværende lov, hvor der står, at indehaveren af en tilladelse til fjernsynsvirksomhed skal påse, at der ikke udsendes programmer, som i alvorlig grad kan skade min-

dreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, herunder navnlig programmer, som indeholder pornografi eller umotiveret vold.

Den passus, som nu er i medieaftalen, kan den betyde, at man vil lægge op til, at den her regel i radio/fjernsynsloven nu skal til at håndhæves?

Vi ved, at der i den senere tid har været en del postyr omkring pornoprogrammer, der blev sendt i aftenfamilietiden. Jeg har selv sendt nogle spørgsmål til ministeren i den forbindelse, og ministeren har til en avis udtalt, at spørgsmålet om porno på lokal-tv vil indgå i det kommende medieforlig.

Porno er jo ikke bare frækt tv, det er også med til at give børn og unge billeder, billeder, som de tror er virkeligheden. I opvæksten, i deres unge år, hvor de kæmper med identitet, at finde rollemønstre osv., der ser de disse programmer og tror, at sådan er virkeligheden. Er det det, der skal sidde på vores børns nethinder, eller vil man lægge op til, at loven håndhæves?

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Jeg kan helt bekræfte hr. Duetofts vurdering af, hvordan licensen er funderet, nemlig i forhold til apparater. Og det er nøjagtig den definition, som Venstres medieordfører har tilsluttet sig igennem hele det forløb, vi har haft op til nu og frem til, at dette nuværende medieforlig udløber ved årsskiftet.

Dermed er jeg altså også lodret uenig i hr. Jens Kirks forslag om at opdele licensen. Det er vi absolut ikke positiv over for, tværtimod. Det holder ikke en meter og gør det specielt ikke i forhold til den definition, der er af licensbetalingen.

Fru Tove Videbæk er inde på spørgsmålet om porno og vold. De regler, der er, skal begribeligvis håndhæves. Der, hvor vi har problemet, er i relation til forældrenes opgave, når det drejer sig om at passe ordentligt på deres unge. Her var der måske et opgave, der ligger for, men den kan vi ikke lovgive for. Det, der kan lovgives for, skal begribeligvis håndhæves.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Det, der får mig på talerstolen, er hr. Søren Hansens bemærkning om, at man betaler licens efter apparater, og at det ligesom antydes, at det vil være fuldstændig uoverskueligt at dele

licensen op i forskellige ting, alt afhængig af om man overhovedet kunne se noget eller ej.

Men jeg vil godt spørge hr. Søren Hansen: Vil det så sige, at det gamle forslag, som Dansk Folkeparti fik forpurret i det nuværende forlig, om, at man skal til at betale licens for pc'er, bliver taget op igen? Hvis man betaler licens efter apparater, så kan man altså i dag via Internettet gå ind og se film. Man kan gå ind og se de regionale nyheder. Man kan se mange, mange forskellige ting, og det var jo derfor, der var et genialt forslag – nogen syntes, det var genialt – om, at man nu skulle lægge licens på pc'er.

Så jeg vil godt spørge hr. Søren Hansen, om man har tanker om det nu.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det er ikke, fordi jeg skal blande mig i hr. Søren Hansens debat, han klarer det jo fint selv, men jeg vil bare godt, om vi kunne tage klumperne, som de er, i stedet for at man vender tilbage på et tidspunkt, når vi andre får ordet.

Jeg vil gerne bede hr. Søren Hansen bekræfte, at der er et andet sted i medieforliget, hvor pornodiskussionen er, nemlig diskussion af must carry. Altså der er to sider af forligets tekst omkring must carry. Den ene er, om der er andre kanaler, der skulle ind her. Man kunne godt forestille sig, at f.eks. DK 4 fik adgang til must carry, bl.a. fordi man bringer folketingsdebatter ubeskåret.

Men den anden diskussion, der bliver lagt op til her – vil hr. Søren Hansen ikke godt bekræfte det – er, om en kanal, der har den programprofil, som nogle f.eks. har omkring pornografien, nødvendigvis skal være en must carry-kanal, altså om det er rimeligt, at man på én gang har den profil og på den anden side så sender den slags udsendelser. Der er jo nok et eller andet kabel-tv et eller andet sted, der underer sig over, de er tvunget til at bringe den kanal.

Er det ikke også rigtigt, vil jeg spørge hr. Søren Hansen, at den diskussion ligger der også i forligets tekst på det her område?

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Det sidste spørgsmål, hr. Duetoft tager op, kan jeg bekræfte. Der er jo netop i aftalen en bestemmelse om, at et udvalg til at vurdere spørgsmålet om det lokale radio- og tv-område skal iværksættes.

Og til hr. Ole Donner, der taler om licensen, der synes jeg, der kunne være grund til – som ministeren vist også var inde på det – at understrege den indsats, der gøres på licensområdet, og som forhåbentlig kan resultere i, at flere af dem, der bør betale, også kommer til at betale, og at resultatet af det vil blive en nedsættelse af licensen for den enkelte licensmodtager, altså ikke flere penge til radio- og tv-området.

Spørgsmålet om betaling af licens for pc'er er ikke omfattet af dette forlig.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Jeg er selvfølgelig glad for at få at vide, at det ikke er omfattet af forliget, at der eventuelt skal betales licens af pc'er, men vil hr. Søren Hansen så kunne garantere – næsten – at det ikke vil blive indført? For det vil da være en god ting at få frem.

Formanden:

Hr. Jens Rohde som ordfører.

Jens Rohde (V):

Jeg var da glad for at høre den socialdemokratiske ordfører sige her i dag, at forhandlingsløbet ikke var særlig smukt. Det er vi da i hvert fald enige om.

Torsdag den 23. marts var samtlige partier og kulturministeren indkaldt til forhandlinger om det nye medieforlig. Forinden havde kulturministeren fremlagt sit oplæg, som mødte bred kritik ikke bare fra Folketingets partier, men også fra stort set hele mediebranchen, ja, selv Socialdemokratiet syntes uenig i flere punkter, og partiets medieordfører lagde jo ikke skjul på, at flere hovedpunkter absolut ikke var groet i Socialdemokratiets have, men at man af hensyn til familiefreden accepterede ministerens udspil.

Nu kom det jo mildt sagt ikke til at gå, som kulturministeren havde lagt op til, og det kan jeg da kun lykønske både Socialdemokratiet og SF med. Men netop på baggrund af den brede kritik, som ministeren måtte lægge ryg til, før forhandlingerne gik i gang, skal det siges, at selve ministerens handlemåde i forhandlingsforløbet var noget af et paradoks. Arrogance og magtfuldkommenhed er nemlig ord, der står bøjet i neon efter dette skuespil.

Så sent som den 14. marts havde kulturministeren over for forligskredsen givet meget klart udtryk for, og det tror jeg hr. Ole Donner kan bekræfte, at forhandlingerne ville blive påbe-

gyndt i denne kreds. Dette var nemlig forudsætningen for, at der kunne nås enighed om at igangsætte udbygningen af det digitale radio-net.

Men hvad skete der? Den første forhandlingsrunde den 23. marts var ét stort bluffnummer. Ingen partier talte sig fra forhandlingsbordet, ikke sådan som jeg oplevede det i hvert fald. Der var ingen, der blev smidt ud. Tværtimod var det vores opfattelse, at tonen var åben, tonen var konstruktiv hos alle parter på det første møde. Derfor var overraskelsen også stor, da vi kunne konstatere, at regeringen slet ikke ønskede reelle forhandlinger. Vi troede jo alle på, at de datoer for forhandling, som ministeren udstak, stod til troende. Det gjorde de ikke, og det er naturligvis klart, at Venstre ikke tilslutter sig et forlig, som vi hverken har haft indflydelse på eller vetoret mod.

At Venstre ikke vil tilslutte sig forliget, har imidlertid ikke kun grund i forhandlingsforløbet. Selve forliget stiller flere spørgsmål, end det giver svar, og er med undtagelse af få punkter så bagudskuende, at man ikke skulle tro, det var lavet i år 2000. 5 minutter er desværre alt for lidt til at kunne gennemgå de huller, uklarheder og til tider decideret nonsens, som forliget indeholder.

Lad mig nævne et par ting, som vi også allerede har været inde på:

Den fjerde kanal bliver et mix af P1 og P2. Ministeren har her i salen slået fast, at koncessionskravene ikke kan ændres, selv om DR skulle blive udbyderen, og det må man antage at DR bliver. Det betyder, at DR så skal lave en dublet af det, de allerede sender, frem for at sikre, at en firekanalstruktur også giver fire rene profiler, som er hele formålet med overhovedet at skulle have sådan en struktur, ellers er det jo fuldstændig lige meget.

Den femte kanal er på nuværende tidspunkt ikke eksisterende. Man har taget udgangspunkt i en frekvensallokering, som i sin tid blev lavet med henblik på lokalradioerne, og Telestyrelsen har da også tilkendegivet den 30. marts i Børsen, at det er usandsynligt, at man kan lave en 80 pct.s dækning, medmindre man tager frekvenser fra lokalradionerne. Er det det, forligspartierne vil?

Ledige frekvenser kan og bør udbydes. Det har vi også sagt. Det er korrekt. Men at der skulle være tale om en næsten landsdækkende kanal og dermed et reelt monopolbrud på

landsdækkende nyheder, det er noget af en tilsnigelse.

Så er der forbudet mod børnereklamer, forbudet mod reklamer omkring børneudsendelserne på TV 2. Som kompensation fik TV 2 240 mio. kr. ekstra til børneudsendelser, men efter et møde mellem ministeren og TV 2 stod det klart, at disse penge ikke nødvendigvis skulle bruges til børneudsendelser, eller hvordan er det nu, det er, spørger jeg ministeren. Hvis det holder stik, hvad TV 2 hævder, ja, så svækker forliget da i hvert fald børneudsendelserne, og det tror jeg ikke har været regeringens intentioner.

De lokale medier, i hvert fald for de kommercielles vedkommende, er stort set ikke nævnt i forliget lige bortset fra en øget afgift til TV Danmark, som betyder dårligere tv og dermed en svækkelse af det lokale sigte, ligesom man undergraver hele det private Internetmarked ved at give licensstøtte til DR og TV 2 til udvikling af Internetaktiviteter, samtidig med at man giver lov til at drive kommerciel virksomhed på disse aktiviteter. Disse ting skal skilles ad.

Det hele får befolkningen så lov at betale for gennem kraftige licensstigninger, 400 kr. mere om året uanset indtægt, og så er der oven i købet tale om flere engangsinvesteringer, som altså skal betales med varige licensstigninger. Så meget respekt for borgernes penge!

Det her medieforlig er danmarkshistoriens største bluffnummer i både forhandlingsforløb og indhold, og jeg kan garantere, at Venstre ikke vil føle sig forpligtet af forliget, såfremt vi får flertal til at ændre på det efter næste valg. At udelukke flere partier på forhånd fra noget så vigtigt som medieforhandlingerne er unægtelig en ny kutyme, som regeringen her har påbegyndt. Det må vi så tage til efterretning, men jeg synes, at vi har set endnu et billede på regeringens magtfuldkommenhed og selvtilstrækkelighed. Desværre har den intet – intet – at have sin selvtilfredshed i. Det er medieforliget et levende bevis på.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg skal gøre det meget kort. Det var bare lige bemærkningen om varige licensstigninger og så bemærkningen om, at så meget respekt har regeringen altså for borgernes penge.

Er det ikke gået op for hr. Jens Rohde, hvis han kan læse indenad, at i det omfang, vi får

hevet de sorte penge hjem, altså de penge, som ikke betales af de folk, der rent faktisk tapper Danmarks Radio og TV 2's programmer ned, skal de bruges til bl.a. at minimere den licensstigning?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er blot for at få afklaret det spørgsmål, som blev rejst tidligere af hr. Jens Kirk over for hr. Søren Hansen, om ikke det er korrekt, at Venstre med deltagelse i det medieforlig, som stadig væk gælder, også har sagt ja til, at selv om DR 2 ikke kan ses af alle, så betaler alle alligevel til det.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Til hr. Henrik Svane: Det er gået op for mig. Men det er jo sådan meget hypotetisk at opstille i en forligstekst: Hvis og hvis og hvis vi kan gøre det, så vil vi prøve at undgå så og så mange licensstigninger. Hr. Henrik Svane kan ikke komme uden om, at der stadig væk er tale om, at man finansierer engangsinvesteringer med varige licensstigninger, og det synes vi ikke er rimeligt. Man burde have fundet andre finansieringsmuligheder.

Til hr. Aage Frandsen: Hvad angår DR 2, så er DR 2 ikke noget, der er groet i Venstres have, og det ved hr. Aage Frandsen ganske udmærket godt.

Formanden:

Hr. Brian Mikkelsen som ordfører.

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg kan godt forestille mig den scene, der var, da medieforligspartierne sad og skulle sætte de endelige punktummer og endelige kommaer i den aftale, som vi nu diskuterer her. Det må have været nogle forligspartnere, som har sidet og længtes tilbage til en for længst svunden tid, helt nøjagtig 1920'erne, hvor man havde de gode, gamle, glade radio- og tv-monopol dage. Specielt var det jo radio i 1920'erne. Intet andet demokratisk land i hele verden så at sige har nemlig i dag ligesom i 1920'erne en så stram styring af de elektroniske medier som i Danmark.

Nu har vi igennem mange år diskuteret monopolbruddet. Vi fik etableret et monopolbrud med TV 2 for 11-12 år siden, og nu var der en enestående chance for også at få et reelt mono-

polbrud på radiosiden, en enestående chance for at få skabt pluralisme i de elektroniske medier, en enestående chance for at give Danmarks Radio noget konkurrence, selv om den for øvrigt leverer et udmærket produkt, men også trænger til at blive rusket op. Den konkurrence har vi ikke fået.

Når man ser på beskrivelsen af den fjerde radiokanal, er der slet ikke nogen tvivl om, at der sandsynligvis kun er en aktør på området i dag, der kan levere den vare, som forligspartierne vil have, og det er Danmarks Radio. Danmarks Radio har i forvejen tre forskellige radiokanaler, som de kan tilbyde danskerne. Det må være alt rigeligt. Der er altså ikke behov for en kanal til.

Den fjerde kanal og den femte kanal burde tilgodese konkurrencen, pluralismen på området. Derfor er det helt uacceptabelt for Det Konservative Folkeparti, at man nærmest på forhånd reserverer kanalen til én aktør.

Mediepolitik er jo selvfølgelig andet end en placering af en fjerde radiokanal og de fjernsynsudsendelser, vi ser, om det så er »Kaj og Andrea« eller »Klassefesten«, for mediepolitik er selvfølgelig også en diskussion af, hvad vi vil med de elektroniske medier. Men den diskussion fik vi jo aldrig nogen sinde lejlighed til at tage, fordi det hele skulle gå så hu hej vilde dyr, så det reelt blev afsluttet i løbet af en weekend.

Her havde man en enestående chance for at lave en mediepolitik, som ville række 4 år frem, som man kunne få et bredt udsnit af Folketingets partier til at stå bag, som ville få den teknologiske udvikling på området til at eksplodere, som ville kunne udnytte alle de muligheder, der ligger i tv- og radiomediet fremover, når vi får gennemført og implementeret digitaliseringen.

Det fik vi ikke lejlighed til at tage fat på, og derfor kan vi også konstatere, at aftalen også på det her punkt er relativt bagudrettet. Man tog altså ikke hænderne fulde og sagde, at her kunne vi virkelig få en eksplosion på vores teknologiske område, fordi man så hurtigt skulle have lavet denne her aftale.

Når vi så kigger på konstruktionen i forhold til licensen, så må man med de lige godt 3 mia. kr., man hiver ind i licens, kunne have leveret en vare for de penge. Det vil altså ikke være nødvendigt at sætte licensen op med 5 pct. Der må man også stille nogle krav til de kanaler, der er i forvejen, og specielt til Danmarks Radio.

Vi synes, det er vigtigt, at TV 2 får nogle fornuftige vilkår, så de kan levere en konkurren-

cesituation, men det betyder også, at de kommercielle tv- og radiokanaler, som er på banen, også skal have nogle ordentlige muligheder, så man ikke i år 2000 frem til år 2004 reserverer markedet til nogle bestemte aktører.

Lige netop på det her område ville vi ligesom på avisområdet have haft glæde af, at der var konkurrence og mangfoldighed. I dag er der 34-35 forskellige aviser, som danskerne kan læse, og man kan selv gå hen i sin kiosk og købe dem, men på tv-området har vi altså to landsdækkende public service-kanaler, som stadig væk er reserveret det område, og på radioområdet vil vi sandsynligvis stadig væk, efter at man har placeret kanalen, kun have én landsdækkende operatør, én landsdækkende operatør i år 2000, år 2001, år 2002, år 2003, og der vil altså ikke være mulighed for en etablering af en reel konkurrencesituation.

Den femte kanal er så et kapitel for sig selv. Det vil betyde, at man tager hele grundlaget, fundamentet væk for de eksisterende lokalradioer, der er i forvejen, som vi har været så glade for, som har givet en debat i lokalsamfundet, og som også kan tage konkurrencen op med de andre regionale medier. Hvis man virkelig vil give en femte kanal indhold og sikre en rimelig udbredelse, så bliver man nødt til at lukke nogle af de eksisterende lokalradioer. Er man villig til den diskussion? Det synes jeg man skal overveje meget, meget nøje.

Alt i alt, når vi også tager børnereklamediskussionen med, som kun betyder, at vi flytter aktivitet væk fra Danmark, at vi sandsynligvis får dårligere børneudsendelser, så er der ikke mange opløftende ting i denne her aftale. Det beklager jeg meget, for Danmark har brug for et forlig, som rækker ud over 2004. Danmark har også brug for et bredt forlig, som flere partier kunne stå bag, så vi ikke heroppe fra talarstolen skulle stå og slå hinanden i hovedet med, at når vi nu kommer til om et år eller halvandet, så vil vi ændre det. Det er jo drønhamrende ærgerligt, og det skaber alt for meget ustabilitet og for mange problemer for markedet i dag.

Vi synes forløbet har været ringe, dog må vi sige, at regeringen jo kan vælge de samarbejdspartnere, den selv vil. Indholdsdiskussionen er langt væsentligere, og der er indholdet bestemt ikke særlig godt.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg sætter jo så stor pris på hr. Brian Mikkelsen, og derfor er jeg da meget, meget ked af, at hr. Brian Mikkelsen ikke sidder med ved bordet de næste 4 år, når dansk mediepolitik skal aftales. Det havde jeg da gerne set, men det er altså ikke sådan. Så må vi andre slås for synspunkter, som hr. Brian Mikkelsen og jeg jo er meget enige om. Men jeg har et enkelt spørgsmål til hr. Brian Mikkelsen, for der er noget, jeg ikke forstår.

Altså for et år siden kunne hr. Brian Mikkelsen indgå i et medieforlig, hvor man forærede en fjerde kanal til Danmarks Radio og sendte en femte i udbud. Hurra, hurra! Nu kan hr. Brian Mikkelsen ikke være med i et forlig, hvor man sender to kanaler i udbud. Efter det, jeg har hørt fra det borgerlige Danmark, så er det sådan set mere borgerligt, at der er to kanaler i udbud, end at den ene foræres til Danmarks Radio og den anden er i udbud. Det var jo Venstre, der blokerede for det sidste år, det var jo ikke Det Konservative Folkeparti.

Jeg har forsøgt nogle gange at få hr. Brian Mikkelsen til at forklare det her lidt nærmere, og det er aldrig rigtig lykkedes, men måske kan det lykkes her i Folketingssalen, så nu vil jeg se frem til at få den forklaring fra hr. Brian Mikkelsen.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Sagen er jo altså den, at verden ikke står stille. Verden udvikler sig hele tiden, og det, der var situationen for et år siden, hvor der rigtig nok blev etableret en fornuftig aftale, er jo ikke situationen i dag. I dag er der et utal af forskellige aktører, der gerne vil ind og byde sig til på den fjerde radiokanal, og som også vil kunne levere en vare, som kvalitativt vil kunne hamle op med Danmark Radios.

Så hvorfor katten skulle man så levere endnu mere ovre i sækken til Danmarks Radio, når de i forvejen har tre, i stedet for at se på: Hvad er der ude på markedet? Hvad kan de forskellige koncerner – om det så er nogle, der allerede er inde på området i dag eller nogle, der meget gerne vil – levere som noget anderledes, noget nyt og noget konkurrenceskabende? Det er der, situationen har ændret sig, så jeg mener, at de tilbud, der er i dag, er af langt større kvalitativ værdi, end de var for blot 1 år siden.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Til hr. Brian Mikkelsen vil jeg sige: Det var jo sniksnak. Sidste år ville man forære den til Danmarks Radio. I år er der et udbud, hvor Danmarks Radio kan få lov at byde, men Danmarks Radio har ikke nogen garanti for at få den. Selv om hr. Brian Mikkelsen mener, at der er mere begrundelse for et udbud og mange aktører i år, end der var sidste år, så er det dog et væsentligt skridt i retning af det, hr. Brian Mikkelsen nu i virkeligheden helst ville, nemlig at Danmarks Radio slet ikke kunne søge, men at man bare kunne have det i frit udbud. Det har da bevæget sig i den retning.

Hr. Brian Mikkelsens gave til Danmarks Radio er blevet erstattet af et forsøg på, at Danmarks Radio også kan byde. Det burde hr. Brian Mikkelsen da råbe hurra for i stedet for at råbe øv. Så jeg forstår simpelt hen ikke sammenhængen i det, hr. Brian Mikkelsen siger.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Kan hr. Brian Mikkelsen bekræfte, at det var et konservativt ønske også dengang, at den fjerde kanal skulle i udbud, men at De Konservative på det tidspunkt erkendte, at det ikke kunne lade sig gøre, fordi der var total beton i forhandlingerne, og at det derfor var et spørgsmål om, hvorvidt man ville tage den pragmatiske tilgang til det eller vælge den vej, som Venstre valgte?

Og kan hr. Brian Mikkelsen bekræfte, at der i koncessionen om den fjerde radiokanal intet står om nyheder, og at det, der er afgørende for det borgerlige Danmark, netop er at få et landsdækkende monopolbrud på nyhedsområdet? Og det få vi ikke, for der er ingen krav om nyheder i koncessionen for den fjerde radiokanal, og den femte ved vi ikke bliver landsdækkende.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Med den kolossale erfaring, som hr. Peter Duetoft har i dansk politik, ved hr. Peter Duetoft også, at tingene ændrer sig hele tiden. Det var opnåeligt og acceptabelt for 1 år siden i et kompromis, hvor det er ganske rigtigt, som hr. Jens Rohde var oppe at referere, at Det Konservative Folkepartis fremmeste ønske og højeste prioritering også var at få et monopolbrud på den fjerde kanal. Da var det det resultat, vi opnåede. Det står vi da ved. Det var da en aftale, vi var

med til at ville indgå for 1 år siden, men det var ikke vores udgangspunkt, og det var ikke det, vi ville have som vores primære mål.

Men der er altså sket det nu for det første, at markedssituationen har ændret sig, sådan at der står en hulens bunke kvalitativt gode aktører, der meget gerne vil ind på markedet, og som kan give Danmarks Radio konkurrence.

For det andet er situationen også den, at hvis man læser koncessionsbetingelserne, og det har jo været diskuteret før også under foregående ordførere, så står de krav opremset som en ren forrøring til Danmarks Radio. Jeg har meget, meget svært ved at se, at andre kan levere den vare og den alsidighed, som hedder symfonisk musik, klassisk musik, jazz, osv. Der står også klart i koncessionsbetingelserne, det står på den sidste linje, at mange lyttere ikke er et mål for kanalen.

Og så er den jo ikke fantastisk kommercielt attraktiv. Og når den ikke er kommercielt attraktiv, så betyder det også, hvis vi kører linen ud, at der så ikke er særlig mange, der vil byde på den – hvis nogen overhovedet. Lad os nu se. Der er sikkert nogle, der vil byde på den for ligesom at vise, at de er inde på området, men resultatet er vel mere eller mindre givet på forhånd.

Hvis det ikke er givet forhånd – som jeg ved, at hr. Peter Duetoft inderst inde mener det ikke er – så bliver jeg da kun glad og tilfreds, for så er det det danske samfund, der har opnået en gevinst. Men lad os nu vente og se.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg skal ikke tage stilling til, hvad hr. Brian Mikkelsen drømte om for 1 år siden, men en kendsgerning er det altså, at hr. Brian Mikkelsen sagde ja til at forære kanalen til Danmarks Radio. Men jeg vil så godt spørge, jeg tager udgangspunkt i, hvad hr. Brian Mikkelsen åbenbart har drømt, nemlig at man ønskede et udbud: Er det så ikke en kendsgerning, at det forslag, der ligger nu med et udbud, er mere i retning af hr. Brian Mikkelsens drømme end det, hr. Brian Mikkelsen sagde ja til sidste år, og er det dermed faktisk ikke et bedre forslag end det, hr. Brian Mikkelsen sagde ja til sidste år?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes simpelt hen ikke, hr. Brian Mikkelsen er pæn over for hr. Duetoft. Nu sker der det, at

hr. Duetoft, som jo har fået vetoret for at holde regeringen oppe, insisterer på, at De Konservative skal med i det her medieførlig. Derfor bliver der lavet en række ting i det her medieførlig, som er klare indrømmelser til Det Konservative Folkeparti. Og hvad sker så? De Konservative siger nej, og hele konstruktionen om den socialdemokratiske regering sammen med CD og De Konservative, hele den konstruktion, som fru Mimi Jakobsen gik ud med dagen efter, bliver ikke tegnet. I stedet for kommer hr. Duetoft til at sidde sammen med SF, som mod forventning accepterer alt omkring udbud.

Det er jo en sørgelig situation, og jeg synes godt, at hr. Mikkelsen kunne være en lille smule fair over for hr. Duetoft i denne her situation.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Til hr. Søndergaard vil jeg sige: Hr. Mikkelsen kan mærkelig godt lide hr. Duetoft, men personlige venskaber skal jo helst ikke spille ind på det politiske indhold af aftaler herinde. Så må vi prøve at rette det op på anden måde. Det håber jeg på at hr. Duetoft vil være med til.

Hvis vi nu tager den endnu en gang – for hvem det nu ellers er, vi skal tage den for – så er situationen den, at med den aftale, der er lavet her, og med de sessionsbestemmelser, der er lavet for den fjerde radiokanal, så er den attraktiv for én aktør og kun én aktør, nemlig Danmarks Radio. En væsentlig ting, der er forskellig fra sidste år, er hele radionhedsområdet. Det står jo ikke nævnt. Det har også været diskuteret.

Vi kæmpede med næb og klør sammen med andre partier for, at vi fik konkurrencesituationen sidste år. Det fik vi desværre ikke gennemført. Vi fik den ind på den femte, men fik den ikke på den fjerde. Vi ville have foretaget den samme kamp med næb og klør, sved og tårer, og hvad det ellers er, Churchill ville have sagt som en god konservativ, og derfor ville vi gøre det samme. Men vi fik altså ikke muligheden for det, for vi kom ikke ind i et reelt forhandlingsforløb. Og det ville jeg da have håbet på.

Jeg håber på, at hr. Peter Duetoft har ret i, at andre får mulighed for det, for det mener jeg er til gavn for mediesituationen. Jeg tror det ikke, for hvem vil gå ind og byde på en kanal, som er så skræddersyet og så designet som denne her fjerde radiokanal er. Det er sandsynligvis kun Danmarks Radio. Men lad os nu vente og se. Vi kan jo altid håbe det bedste.

Formanden:

Hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Som oplæg til medieforhandlingerne udarbejdede vi i SF i januar måned et oplæg: Radio og tv på tærsklen af det nye årtusinde. Derfor var vi fuldt påklædt. Vi havde vores synspunkter klar, da regeringen kom med sit oplæg til forhandlingerne.

I vores oplæg i januar måned havde vi en række punkter, som vi lagde afgørende vægt på. For det første, at public service-stationerne, TV 2 og først og fremmest Danmarks Radio, blev styrket. For det andet, at der skete en præcisering af public service-begrebet, og at der kunne stilles særlige public service-krav til Danmarks Radio, også i forhold til TV 2. For det tredje, at den fjerde radiokanal skulle være en seriøs kanal, der skulle bibringe noget af den udsendelseskarakter, som den lyttende radiolytter var interesseret i: klassisk musik, kultur- og debatprogrammer. I den forbindelse sagde vi så også, at vi mente, at Danmarks Radio var den mest nærliggende.

For det fjerde sagde vi også, at vi ønskede reklamefri zoner omkring børneudsendelser. For det femte, at vi fortsat betragtede det som meget vigtigt, at der var ikke-kommercielt radio- og tv, og at det blev finansielt fremmet. For det sjette ønskede vi, at man fremmede også den digitale udvikling, både på radio- og tv-området. For det syvende måtte vi konstatere, men ikke at vi gerne ville, at det givetvis ville koste penge og dermed betyde licensstigning.

Da regeringen kom med sit forslag, kunne vi konstatere, at der var en række overensstemmelser mellem vores synspunkter og regeringens synspunkter. Vi kunne også konstatere, at der i hvert fald på nogle punkter, her vil jeg nævne to, ikke var overensstemmelse. Det var spørgsmålet om den måde, licensen skulle opkræves på, og det andet var tildeling af radiokanaler, hvor vi var optaget af den fjerde radiokanal.

Forhandlingerne endte som bekendt med, at regeringen blev enig med SF og CD, og det siger sig selv, at vi ikke har fået alt igennem, som vi ville, men vi har fået centrale punkter igennem. Men det er nu engang sådan i forhandlinger, at man jo ikke får alt, for ellers er der jo ikke tale om et kompromis.

Styrende for os i mediepolitikken er, at public service-stationerne sender noget af det, som de

kommercielle stationer ikke sender, og at de også sender til hele befolkningen.

Vi er godt tilfredse med, at der i aftalen er en præcisering af public service – eller det vil ske. Det, vi lægger vægt på i den forbindelse, er, at det er folkeoplysning, kulturformidling, debat-skabende, engagerende, at det er farlig radio og tv, og at det sker gennem berigende, udviklende og fagligt gode udsendelser. Vi mener også nu, at det er rigtigt at sige, at der kan stilles forskellige krav til Danmarks Radio, som er rent licensfinansieret, og til TV 2. Sådan er virkelighedens verden også.

I diskussionen om public service-kanaler stiller man somme tider spørgsmålet: Skal de kun sende det, som andre ikke vil sende, nemlig det, de kommercielle ikke vil sende? Det er efter vores opfattelse helt forkert, hvis man har en så snæver definition af public service, nemlig at det er det, de andre ikke sender. Så risikerer man, at man kun sender til en meget lille del af befolkningen, og det er i modstrid med public service-begrebet.

Det centrale spørgsmål i forhandlingerne har jo været spørgsmålet om den fjerde radiokanal, og da valgte vi i forligskredsen – i stedet for at sige: Hvem skal have den? – at tage udgangspunkt i, hvad indholdet skal være.

Det, vi for vores vedkommende syntes var helt afgørende, var, at den fjerde landsdækkende kanal var til den, som vi kan kalde den lyttende lytter. Vi har masser af radio, der er baggrundsstøj. Vi har masser af musik af en bestemt genre. Derimod mangler vi, hvad vi kan kalde seriøs musik, klassisk musik, jazz, ryt-misk musik. Vi mangler også samfunds-, kultur- og debatprogrammer, og det betyder selvfølgelig også, at succeskriteriet ikke kan være et spørgsmål om mange lyttere, men at det er et spørgsmål om indholdet.

Den femte radiokanal har vi tidligere accepteret kunne gå i udbud, og at det eneste afgørende i den forbindelse var, at man havde en landsradioavis, ikke andre krav. Og det har vi selvfølgelig også accepteret i den her forbindelse.

Så vil jeg godt til sidst understrege, at vi er godt tilfredse, selv om vi gerne ville være gået længere, når det drejer sig om de reklamefri zoner omkring børneudsendelserne. Vi er godt tilfredse med, at de ikkekommercielle og lokale radio- og tv-stationer får forbedret deres situation, også i forhold til pris- og lønudviklingen. Vi er godt tilfredse med, at man understreger

digitaliseringen, og at det skal ske så hurtigt som muligt bl.a. af hensyn til, at vi kan få DR 2 ud til alle.

Vi er godt tilfredse med, at Danmarks Radios bestyrelse stadig væk udpeges for hovedpartens vedkommende af Folketinget, og vi er også godt tilfredse med, at der ikke længere er en passus om, at Danmarks Radio skal lægge mere og mere ud i udbud uden for huset. Det må Danmarks Radio selv rode med.

Det betyder også, at vi er nødt til ud fra de her betragtninger at sige: Jamen så koster det noget i licens. Og det accepterer vi.

Så alt i alt betragter vi det her som en aftale, vi kan gå ind for. Det er klart, at der var enkelte elementer, vi gerne havde set anderledes, sådan er et kompromis. Men vi står selvfølgelig inde for det.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg kan da godt forstå, at hr. Aage Frandsen er sådan vældig godt tilfreds med forliget som helhed. Det er nemlig rigtigt, at SF fik mange af sine ting igennem.

Men jeg vil godt høre hr. Aage Frandsen, om han er af den overbevisning, at vi får færre reklamer samlet set rettet mod børn som følge af den aftale, hvor man friholder nogle minutter på TV 2 for reklamer i forbindelse med børneudsendelserne.

Jeg vil også godt spørge, om hr. Aage Frandsen kan bekræfte, at han på tv efter forligets indgåelse – nu kan jeg desværre ikke stå og dokumentere det her – sagde, at den fjerde kanal var skræddersyet til DR, at at han nikkede ja til spørgsmålet fra journalisten.

Det må den jo nødvendigvis også være i og med, at hr. Aage Frandsen siger, at mange lyttere ikke kan være et succeskriterium, for så har man jo et problem, hvis man er kommerciel udbyder, i og med at der ikke vil være kommerciel basis.

Så er der de 240 mio. kr. til børneudsendelser, som er afsat i forliget. Jeg vil godt høre, om hr. Aage Frandsen mener det samme som ministeren og TV 2, nemlig at disse penge ikke nødvendigvis skal bruges til børneudsendelser.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Hr. Aage Frandsen nævner, at det for SF er vigtigt med ikkekommercielle radio- og tv-stationer, og der vil jeg pege på punkt 8 i mediefor-

liget, hvor der står, at der skal nedsættes en arbejdsgruppe med sagkyndige personer inden for området lokalradio og -tv til at gennemgå dette.

Menes der med denne ordlyd, at det er sagkyndige personer, der arbejder med lokalradio og -tv, eller sagkyndige, som er med i lokale radio- og tv-brancheorganisationer, og som derfor er sagkyndige på en helt konkret måde? Er det personer, der ved noget om den nuværende tilskudsordning, som har mærket på egne stationer, hvad den nuværende tilskudsordning og organiseringen af lokalradio- og tv-området i øvrigt har betydning i dagligdagen, en dagligdag med at producere radio- og tv-programmer med frivillige teknikere, ofte med mangelfuldt udstyr og med frivillige medvirkende, for en brøkdæl af, hvad Danmarks Radio og TV 2 som kommercielle stationer har til deres rådighed? Eller mener man i medieforliget med udtrykket sagkyndige personer, at de personer er embedsmænd fra amter og kommuner, altså ikke praktikere, men administratoren?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu kan det jo være en lille smule svært at finde ud af, hvad der egentlig er ideen, når hr. Aage Frandsen siger, at den fjerde radiokanal er skræddersyet til Danmarks Radio, hvorimod ministeren siger, at den sandsynligvis vil blive vundet af en udenlandsk radiostation.

Lad os nu et øjeblik forestille os, at ministeren har ret i, at den sandsynligvis vil blive vundet af en udenlandsk radiostation, og at det ikke bare er noget, ministeren siger af hensyn til EU-lovgivningen, som man efterfølgende har opdaget måske ikke er helt i orden, så man hellere må gardere sig. Hvis vi nu forudsætter det, ser SF så overhovedet ikke nogen problemer i, at det bliver en udenlandsk, privatejet station, der får den fjerde radiokanal? Er der slet ikke nogen negative elementer i det, overhovedet ingen? Det vil jeg spørge hr. Aage Frandsen om.

Det andet spørgsmål er omkring reklamerne: Kan hr. Aage Frandsen ikke bekræfte, at vi har fået to reklamekanaler med det her forlig? Kan hr. Aage Frandsen ikke bekræfte, at vi har fået bevægelige sponsorreklamer i Danmarks Radio? Kan hr. Aage Frandsen ikke bekræfte, at med hensyn til de reklamefrie zoner, fri for børnereklame, vil det være meget vanskeligt at definere, hvad der er en børnereklame, og hvad

der er en voksenreklame. Hvad er en reklame for cola f.eks.?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Nu er der nogle ting i denne aftale, som ikke er færdigbearbejdet. Der ligger i det, at det skal aftales nærmere mellem partierne, og derfor er definitionen af sådan noget som reklamer omkring børneudsendelser, hvad der rettes mod børn, noget, vi kigger nærmere på.

Til spørgsmålet om den fjerde radiokanal: Det er jo journalisten, der stiller nogle spørgsmål; jeg har ikke sagt, at den er skræddersyet. Jeg har sagt, at jeg regner med, at Danmarks Radio byder på den, og at jeg tror, DR er velegnet til det, men jeg forholder mig endnu ikke til, hvem der får den. Vi har defineret den med hensyn til, hvad indholdet skal være, og derefter er det andre, der skal tage stilling til, hvem der lever op til indholdet.

Med hensyn til, om der er problemer i, at nogle andre får kanalen: Vi skal jo sørge for, at vi laver udbudsmaterialet på en sådan måde, at vi ikke får de problemer, som jeg kan forstå hr. Søren Søndergaard er optaget af, med hensyn til ophavsret og sådan nogle ting. Jeg er ikke helt klar over, hvad det er for nogle problemer, hr. Søren Søndergaard forventer der kunne opstå i denne forbindelse.

Men det afgørende for os er jo indholdet i den fjerde radiokanal, altså at noget, som vi efter min opfattelse og efter SF's opfattelse har for lidt af på radiosiden, bliver styrket. Og så er spørgsmålet så, hvem der kan gøre det, og det er klart, at jeg har min opfattelse af, hvem jeg tror kunne gøre det, men hvis det viser sig, at andre kan gøre det også, så er det helt fint. Jeg har jo forstået, at hr. Søren Søndergaard tidligere mente, at det var dagspressen, der skulle have den fjerde radiokanal.

Så med hensyn til de lokalradio- og lokal-tv-udvalg, der skal nedsættes, som fru Tove Videbæk spørger til: Jeg mener ikke, at man i sådan et udvalg skal have alle pressionsgrupper til at sidde der, men selvfølgelig skal man spørge dem, og man skal spørge de forskellige lokalradio- og lokal-tv-stationer, hvad de har haft af oplevelser og sådan noget, for at blive klogere. Men de, der sidder der, den form for sagkyndighed, er altså andre typer af mennesker efter min opfattelse. Men vi har i øvrigt heller ikke taget endelig stilling til, hvem der skal sidde der.

Og så endelig til sidst med hensyn til, om vi får mere reklame ind, som hr. Søren Søndergaard siger: Altså vi ved det jo ikke med hensyn til den fjerde radiokanal, men med hensyn til den femte er det rigtigt.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det, det jo egentlig kunne være interessant at vide, er, hvad hr. Aage Frandsen vil gøre, hvis det nu bliver en kommerciel udbyder, som får den her fjerde landsdækkende kanal.

Sandsynligheden for, at denne kommercielle udbyder vil placere den klassiske musik om aftenen og den rytmiske musik om dagen, er jo temmelig stor. Det ved enhver, der har haft lidt med programplanlægning at gøre.

Hvad så, har vi så fået løst problemet med den klassiske musik, som ikke er der om eftermiddagen, eller er det hr. Aage Frandsens opfattelse, at folk kan høre to, tre, fire radiostationer på én gang? Har vi så ikke reelt set afskåret muligheden for det alternativ? Det var den ene ting.

Så hørte jeg hr. Aage Frandsen sige – men det kan godt være, jeg hørte forkert – at DR 2 kommer ud til alle. Hvis det var rigtigt, som jeg hørte det, vil jeg godt have hr. Aage Frandsen til at dokumentere det.

Og så synes jeg jo, det er interessant, at man vedtager noget om børnereklamer, uden at man overhovedet har defineret, hvad børnereklamer er, og uden at man overhovedet har defineret, hvad børneudsendelser egentlig er. Er »Familien Mortensens Jul« en børneudsendelse eller en familieudsendelse, eller hvad er det for noget? Og hvad med reklamen på Danmarks Radio, nemlig DR's merchandising i forhold til »Bamse og Kylling«, som jo også skaber en god reklameeffekt?

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg stillede tre spørgsmål til hr. Søren Hansen, som jeg ikke fik særlig præcise og indholdsrige svar på, og det har hr. Jens Rohde også understreget. Så jeg vil blot i et forsøg på, om jeg kan få svar her, gentage: Kan hr. Aage Frandsen bekræfte, at der med hensyn til de fire gange 60 mio. kr., der indgår i forliget til styrkelse af TV 2's børneudsendelser, er indgået en aftale, så TV 2 ikke er forpligtet til at bruge de penge til børneudsendelser?

Og så vil jeg som den forrige taler gerne efterlyse præcise definitioner af børneudsendelser og børnereklamer. Vi kommer ikke videre i diskussionen, før vi ved, hvad det er, vi taler om.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Nu handler forespørgslen her i dag jo både om indholdet i medieaftalen og om forløbet op til den, og som hr. Aage Frandsen sagde, er visse ting ikke afsluttet, men én ting, der er afsluttet, er da i hvert fald forhandlingerne heroptil.

Jeg vil høre, om hr. Aage Frandsen er enig med den socialdemokratiske ordfører i, som der blev sagt, de uskønne elementer i forhandlingsforløbet, og at det er meget usædvanligt, at man så målrettet går efter at udelukke visse partier fra start af. Kort sagt: Er hr. Aage Frandsen enig med den socialdemokratiske ordfører i, at det her er et uskønt forhandlingsforløb?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Til hr. Kristian Jensen først: Jeg tror ikke, at hr. Søren Hansen sagde det, som hr. Kristian Jensen gengav som hr. Søren Hansens udsagn.

Men jeg vil ikke kommentere forhandlingsforløbet, det vil jeg ikke. Jeg holder de aftaler, jeg indgår, og det forholder jeg mig til. Hvis andre er utilfredse med et forløb i forhold til nogle andre mennesker, så må de have et mellemværende indbyrdes; det vil jeg ikke blandes ind i.

Med hensyn til aftalen omkring TV 2 og pengene til børneudsendelser er det jo sådan, som der står i aftalen, og det, som kulturministeren så også ved anden lejlighed har sagt, er, at hun jo ikke går ind og blander sig i programlægningen. Vi går jo ikke ind og konstaterer, hvordan enhver krone er placeret, men aftalen er en aftale, og det vil sige, at vores signal og besked er, at pengene går til børneudsendelser.

Med hensyn til det dér med børnereklamer og sådan noget vil jeg sige, at jeg ikke tror, vi i dag skal diskutere, hvad en børnereklame er for noget. Ja, det kunne vi godt gøre, vi kunne godt begynde at bruge tid på det, men jeg tror nok, jeg foretrækker at diskutere det i en anden sammenhæng, for det er jo noget, som vi ikke er færdige med.

Og så med hensyn til DR 2, som jeg nævnte: Vi vil fremme digitaliseringen, bl.a. af hensyn til, at DR 2 kan komme ud til alle. Sådan er det,

og sådan sagde jeg også ordret, men det er i hvert fald også vigtigt at understrege det.

Og så med hensyn til, hvordan den fjerde radiokanal bliver strikket sammen: Dét har vi jo stadig væk en lille opgave i forligskredsen med at skrive ned, hvad det mere præcist er, vi vil have i den – der står allerede nogle stikord – for hr. Jens Rohde har da ret i, at hvis man lægger en del af udsendelserne på et bestemt tidspunkt på dagen og danskerne som helhed ikke får dem, så kan man godt sætte spørgsmålstegn ved, hvor meget vi fik ud af det.

Men vi har en øvelse for os selv, og dér kan man jo selvfølgelig sige, at det er synd, hvis nogle af de andre ikke er med i den øvelse. Jeg tror, vi kunne have beriget hinanden. Men jeg ved også, at det ville have været lidt mere bøvlet – jo flere, jo mere bøvlet, men måske også mere berigende.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Hr. Aage Frandsen nævner, at der ikke er taget stilling til, hvem der skal sidde i arbejdsgruppen vedrørende lokalradio og -tv. Men kan hr. Aage Frandsen ikke bekræfte, at der allerede er udsendt brev til brancheorganisationer om, at de godt nok vil blive hørt, men at selve arbejdsgruppen vil komme til at bestå af folk fra kommuner, amter m.v., som ikke nødvendigvis er sagkyndige konkret, men som nærmere skal administrere ordningerne, og som dermed af lokalradio-/tv-stationer og af branchen som helhed betragtes, måske ikke som modpart, men i hvert fald som part i sagen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

En af bivirkningerne ved at udbyde den fjerde radiokanal er jo selvfølgelig, at en udenlandsk medie gigant kan gå ind og byde på den og få den, også ved at love en masse ting, for der er jo nok penge at putte i den. Det er jo ikke noget problem for nogle af de store medie giganter.

Det kan f.eks. være en concern, som også har en interesse i pladeselskaber, og som derfor er interesseret i at spille en bestemt type af musik. Og dér er det jo klart, at der er meget stor forskel på, om den fjerde radiokanal, hvis vi går ud fra, at kvaliteten er den samme, vælger at spille dansk produceret musik, dansemusik, rytmisk musik eller orkestermusik, eller vælger

at spille musik med udenlandske orkestre. Det har meget stor betydning for produktionsmiljøet i Danmark, selvfølgelig.

Derfor har det selvfølgelig en ret central betydning. Det troede jeg egentlig SF og Enhedslisten var enige om. Men det forstår jeg vi altså ikke er.

Så sagde hr. Aage Frandsen, at der var en række positive ting ved det her. Som et af flagskibene, som SF havde opnået, nævnte han begrænsningen af børneretklamerne.

Nu forstår vi så, at det ikke er færdigbearbejdet – hvad der så egentlig menes med det – og at det kan fortolkes, og at der kan lægges forskellige ting ind i det. Så må vi jo bare håbe, at den fortolkning, som kommer ud af det, er en fortolkning, som SF er enig i, og ikke som f.eks. med licensen, hvor CD mener, at en nedsættelse skal gå til hotellerne.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Til hr. Aage Frandsens ros og egentlig også til dels til hr. Søren Hansens skal jeg sige, at de da i hvert fald har kæmpet med åbent sind og fra start gjort klart, både hvad man vil, hvor man vil hen, og hvem man egentlig ønskede at forhandle med. Det har man ikke lagt skjul på fra den side, så af det skal der i hvert fald ikke lyde nogen kritik. Så ved man da i det mindste, hvor man har folk, og det er jo dejligt.

Men skal jeg forstå det sådan hos hr. Aage Frandsen, at disse udbuds krav skal specificeres på klokkeslæt og timer, og at man nu vil sidde og lege programchefer for at sikre – og det er vel den eneste måde, man kan sikre det på – at man kan skabe det alternativ, som jeg hører SF's ordfører stå og plædere for? For det synes jeg da vil være en interessant oplysning for de repræsentanter for de kommercielle udbydere, som måske havde tænkt sig at byde på kanalen.

Så tror jeg også, hr. Aage Frandsen vil kunne vente sig en lang række retssager om, hvad børneretklamer egentlig er, for det er det, man har i Sverige, fordi man ikke kan finde ud af at definere det. Det giver en masse retssager.

Og så lige et enkelt spørgsmål: Får vi ...

Formanden:

Det er for sent, taletiden er slut.

Fru Ester Larsen.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg synes, det var et meget interessant svar, at man ikke skal blande sig i programlægningen. Man pålægger altså borgerne at skulle betale 240 mio. kr. mere i licens under henvisning til, at man skal styrke TV 2's børneprogrammer, og bagefter siger man, at det kan man ikke blande sig i.

Det er lidt interessant, for det er nøjagtig det samme argument, der blev fremført for få dage siden, hvor Danmarks Radio benyttede lejligheden til at afbryde aftalen med Filminstuttet om et engagement i dansk filmproduktion. Det vil sige, at det også var et led i mediaaftalen, at man skulle øge engagementet i dansk filmproduktion, men det er meget behændigt omgået af Danmarks Radio, og ministeren kommenterer det med, at man ikke kan blande sig i programlægningen.

Det vil altså sige, at argumenterne for at øge licensen er hule, er illusoriske. Jeg synes, det er betænkeligt.

Formanden:

Hr. Aage Frandsen, og derefter vil der blive en pause i forhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg er også helt sikker på, at man havde sagt, det var betænkeligt, hvis vi var gået ind og havde styret programmerne. Det er jeg helt sikker på at man havde sagt. For man kan sige, at vi i den her forbindelse, ikke mindst når det drejer sig om den fjerde radiokanal, går længe, end vi nogen sinde har gjort med hensyn til at begrænse, hvad vi kan kalde armslængden. Det må man nok sige. Derfor skal man gøre det med en vis nænsomhed, og derfor skal man heller ikke gå ind og fastsætte timer.

Jeg siger bare, at der er et problem, og sådan skal vi jo indrømme, når vi laver sådanne aftaler som den her, at der da er nogle spørgsmål, som man kan stille efterfølgende. Og jeg synes, det er glimrende, at man stiller spørgsmålene. Det vækker jo også ens intellektuelle engagement at prøve på at besvare dem, og det mener jeg sagtens vi kan, og nogle af dem kan vi jo tænke over efterfølgende.

Men det afgørende i den her forbindelse er jo, at vi skal lægge nogle principper ned omkring

den fjerde radiokanal, og det gør vi, og så er det overladt til andre med hensyn til, hvem der så lever op til indholdet i den.

Med hensyn til fru Tove Videbæks spørgsmål mener jeg ikke – og dér er jeg jo selvfølgelig enig i det, der er sendt ud – at det er stationerne, der skal sidde i de udvalg, men de skal selvfølgelig komme deres mening. Og jeg mener, at de, der sidder i nævnene, er glimrende mennesker. Altså til det dér med, at de er en modpart: Ja, de er det offentliges repræsentanter, og så kan de selvfølgelig også være en modpart en gang imellem, men i dette tilfælde synes jeg nu også de er vores repræsentanter.

Så med hensyn til hr. Søren Søndergaards bemærkning om, at det, der er opnået omkring børneudsendelserne, er et flagskib: Nej, jeg sagde ikke, det var et flagskib. Jeg sagde, jeg var godt tilfreds med det, for vi ville da være gået længere i den retning, end der er tale om her.

Og så lige til allersidst til det med, at Danmarks Radio skulle have brudt nogle aftaler: Jeg mener ikke, Danmarks Radio i forhold til det dér med film overhovedet har brudt nogen aftale. Det er der ikke tale om i den her forbindelse, men igen: Det er heller ikke noget, jeg skal blande mig i. Og med hensyn til de penge: Jamen det, der står i aftalen, er det, der gælder, men jeg går ikke ind og er en slags bagvedliggende direktør i forhold til, hvordan man bruger pengene, men jeg kigger selvfølgelig efter, om vi har fået det ønskede ud af det i sidste ende.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.18

Mødet genoptaget kl. 13.15

Forhandlingen genoptages

Anden næstformand (Henning Grove):

Vi fortsætter med korte bemærkninger til hr. Aage Frandsen, og det er først hr. Brian Mikkelsen.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg har noteret mig, at hr. Aage Frandsen under alle de medieforhandlinger og alle de mediesamtaler, vi har haft, altid har udvist en positiv interesse for lokal-tv, lokal-tv-regionerne osv. osv.

Den nye aftale, der er lavet her, betyder, at der kommer en koncessionsafgift på TV Danmark-stationerne på 30 mio. kr. Vi har set af forskellige henvendelser fra stationerne, at sandsynligvis de fleste af stationerne uden for Kanal 2's område i hovedstadsområdet vil bukke under, fordi der er forbavsende få penge til at producere lokal-tv for med en sådan koncessionsafgift. Konsekvensen er altså, at man bliver nødt til at lukke nogle af TV Danmark-stationerne, som konkurrerer med andre regionale medier.

Hvad mener hr. Aage Frandsen om det, når man så nidkært ellers har kæmpet for lokal-tv, lokalradio i hele sin argumentation op til forliget her?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg anerkender hr. Aage Frandsens interesse i at sikre dansk kultur. Derfor vil jeg spørge: Kan man via udbudsmaterialet stille krav om, at en andel af den spillede musik på den fjerde radiokanal skal være dansk produceret? Kan man via udbudsmaterialet stille krav om, at den fjerde radiokanal skal sende fra dansk område? Og kan man via udbudsmaterialet garantere sig imod de samme ophavsretlige problemer, som man f.eks. har set med TV 3? Det synes jeg er ret relevante spørgsmål at få afklaret.

Og så til spørgsmålet om, hvorvidt det er sandsynligt, at denne her kanal går til udlandet, hvilket ministeren altså har udtalt er sandsynligt: Hvorfor tror hr. Aage Frandsen at ministeren udtaler det?

Benyttede hr. Aage Frandsen ikke den udtalelse til at spørge ministeren, hvad hun mente med det? Det er da ret besynderligt, at man har lavet nogle ting, som man siger skal være af hensyn til dansk kultur osv., og så går ministeren ud og siger, at det er sandsynligt, at den ender på udenlandske hænder.

Hvad er hr. Aage Frandsens holdning til den sandsynlighed?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Brian Mikkelsen vil jeg godt henvise til det, der står i forligsteksten. Der står der, at der sigtes mod et samlet afgiftsprovenu på 30 mio. kr. årligt.

Det, vi havde i den gamle aftale, som hr. Brian Mikkelsen og jeg i fællesskab har lavet, var, at der stod et beløb, der skulle ind, uanset hvor mange seere der var i området. Her går vi ud fra, at vi tager udgangspunkt i et beløb pr. seer, og så regner vi med i forhold til den mængde af seere, der er i øjeblikket i det område, at vi når de 30 mio. kr. Så i virkeligheden er det i aftalen, der ligger her, ud fra den øgede mængde ikke mere, end det var i den gamle aftale, som hr. Brian Mikkelsen og jeg var fælles om.

Med hensyn til spørgsmålet, som hr. Søren Søndergaard rejser: Der er nogle af spørgsmålene, hvor jeg vil sige, at det jo er Konkurrencestyrelsen, der skal forholde sig til, hvilke betingelser man kan stille. Men det er klart, at det, der står i forligsteksten, er det, vi vil have ind. Og det, der står i teksten, vil jeg så godt lige læse op for hr. Søren Søndergaard: Der står, at der skal være klassisk musik, og så skal der suppleres med rytmisk musik, jazz og dansk musik og så kultur- og debatprogrammer, osv. osv.

Der er jo ikke noget til hinder for, at nogle, der ejer en station eller en avis i Danmark, eller Danmarks Radio osv. kan lave det her. Det er der ikke.

Jeg har min egen opfattelse af, hvad jeg kunne forestille mig. Det er sådan set irrelevant. Andre kan have andre opfattelser. Det er også irrelevant. Diskussionen her har jo været lidt interessant ved, at Venstre og De Konservative siger, at det kun er Danmarks Radio, der kan få kanalen, og at hr. Søren Søndergaard siger, at det er nogle helt andre, der får den. Og hvem det er, synes jeg så må komme an på en prøve i forhold til den virkelighed. Det, jeg er optaget af, er indholdet, den seriøse radio, radioen til den lyttende dansker.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg synes, hr. Aage Frandsen taler udenom. Mit konkrete spørgsmål gik ud på: Med den interesse, som hr. Aage Frandsen har udvist tidligere, i hvert fald for lokal-tv og lokalradio, vil hr. Aage Frandsen så tage konsekvensen af, at man

vil opleve, at den ene regionale tv-station efter den anden vil lukke som følge af koncessionsafgiften? Det var spørgsmål et.

Spørgsmål to: Er det ikke rigtigt, at i den hidtidige aftale, som hr. Aage Frandsen og undertegnede bl.a. var med til at indgå, var det ikke 30 mio. kr., man hev ud af koncessionsafgiften? Nej, der var et fast beløb, eksempelvis på 20 mio. kr., som man skulle hive ind i hele landet, og så måtte man sætte prisen ned pr. seer så at sige. Det blev vi enige om som konklusion til sidst.

Det vil sige, at alt andet lige er det en fordyrelse. Tv-stationerne kommer til at betale flere penge, og der bliver mindre pluralisme og mindre debat ude i regionalområderne. Er hr. Aage Frandsen villig til at tage den konsekvens, at man så lukker af for noget af konkurrencen?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hvis jeg nu skal forholde mig sådan helt præcist til, hvad det er, jeg er optaget af med hensyn til lokalradio og lokal-tv, så er jeg jo nok den, der har sloges mest for den ikkekommercielle. Altså vi kan jo ikke komme uden om, at da vi havde diskussionen for 4 år siden, var vores ærinde at slå for, at der blev nogle millioner til den ikkekommercielle, og det var 50 mio. kr. dengang – det, der nu bliver dyrtidsreguleret, så vi ved periodens udløb ender med 60 mio. kr.

Men jeg erkender også, at vi har en kommerciel. Og dér ville der i år have været en afgift på 25 mio. kr. Den blev vi så enige om sidste år at sætte ned til 20 mio. kr., fordi der var et mindre grundlag, end vi havde regnet med.

Nu er grundlaget jo ganske meget øget, sådan at hvis vi går ud fra det, som var forudsætningen i sin tid, skulle beløbet ikke kun være 30 mio. kr., så skulle det da være mere end 30 mio. kr.

Til spørgsmålet om, hvis nu og hvis nu en hel masse lukker: Altså jeg tror nok, hr. Brian Mikkelsen kender den dér sætning med: »Hvis og hvis...«, og så citerer jeg ikke videre. Og derfor venter jeg med at forholde mig til virkeligheden, til virkeligheden er der, og jeg venter med at tage hatten af, til jeg møder manden.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Med hensyn til diskussionen om afgiften fra de kommercielle stationer vil jeg gerne bede hr.

Aage Frandsen om at bekræfte, at antallet af stationer nu bliver mere end fordoblet, og at sendestyrken betyder, at antallet af mulige seere kraftigt forøges, og at man derfor kan forudse, at afgiften pr. seer under ingen omstændigheder bliver øget, snarere bliver sat ned i forhold til, hvad man kender til i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det var jo et glimrende spørgsmål. Det var et spørgsmål, som man jo kan besvare entydigt bekræftende på. Jeg var også inde på det i et tidligere svar, hvor jeg sagde, at hvis man tog udgangspunkt i det, vi havde af afgift tidligere: 15-20 mio. kr. osv. – det skulle have været 25 mio. kr., men vi satte det ned til 20 mio. kr. – hvis man skulle have beholdt det niveau på 20 mio. kr., skulle den ikke kun have været på 30 mio. kr., så skulle den have været på mere end 30 mio. kr.

Men i stedet for at sætte et bestemt beløb ind – og dér synes jeg ikke hr. Brian Mikkelsen og jeg var begavede nok, da vi satte et beløb ind – så siger vi i stedet for, at det er en afgift pr. seermulighed. Og så står der så, at der sigtes mod 30 mio. kr.: Det kan være, det bliver mere, hvis det virkelig er mange. Det kan også være, det bliver mindre.

Men det er i virkeligheden mere betryggende for stationerne, at de har en afgift pr. seermulighed i stedet for en fast afgift. Det har de også været sure over. Men selvfølgelig er stationerne da ikke tilfredse med, at de skal betale en afgift. De vil gerne være fri for at betale en afgift, men denne afgift skal jo bruges til, at vi også har ikkekommercielle stationer. Det var derfor, vi var nødt til at sætte den op.

Ole Donner (DF):

Jeg skal på Dansk Folkepartis vegne starte med at beklage det forhandlingsforløb, der har været i den her sag, hvis man overhovedet kan tale om, at der var et forhandlingsforløb. Jeg synes, det er under al kritik, og man kan næsten ikke finde gloser, der er skrappe nok til at nedgøre det, der er foregået.

Den mediaaftale, der løber til udgangen af året, er en aftale, som Dansk Folkeparti var med til at indgå med den daværende minister, Jytte Hilden, og dér kom alle partier jo med med undtagelse af Enhedslisten. Og det var rigtige politiske forhandlinger, der foregik. Man gav, og man tog, og man blev enig om forskellige

ting; man undersøgte tingene, og til sidst fandt man en forligstekst, som man så kunne køre efter. Og i den forligstekst stod der bl.a., at man, når medieforhandlingerne var ved at udløbe, ville indlede forhandlinger om et nyt medieforlig.

Så kom den nye minister, og det var den nye minister absolut ikke interesseret i. Det stod ret tidligt klart, at det her kun kunne blive skinforhandlinger, eller hvad man nu vil kalde det. Det var jo sådan, at ministeren allerede i efteråret sidste år var på banen med, at nu skulle vi snart i gang og nu skulle der ske en hel masse, men lige pludselig gik det hele i stå, og så skal jeg ikke referere, hvad der skete de enkelte dage, for det er trukket op i dag. Jeg vil bare minde om én ting:

Da vi lavede den sidste forhandling, tillægsaftalen til den eksisterende medieforhandling, netop den om DAB, da gjorde jeg opmærksom på, at jeg var parat til at nedlægge veto, fordi jeg havde på fornemmelsen, at der ikke ville ske mere i de forhandlinger, og da sagde kulturministeren: Selvfølgelig forhandler vi videre, det er da klart. Derfor var jeg naiv nok til at sige: Nå, men o.k., så skriver vi under på det her. Havde jeg været lige så klog, som jeg er i dag, så ville jeg aldrig have gjort det. Og jeg vil gerne sige til ministeren: Sådan en svinestreg rent ud sagt, som jeg kalder det her, kan man lave én gang med mig og så ikke mere. Så det bliver meget svært at få nogen aftale i hus, medmindre man lægger et papir på bordet, som på forhånd er underskrevet af kulturministeren.

Jeg mener, at det forlig, vi har kørt indtil nu, jo har fungeret godt. Vi har fået forskellige ting ind som tillægsaftaler, og det har kørt meget fint. Det eneste er ministerens gentagne – jeg ved ikke, hvad man skal kalde det – nervøsitet for, at børnene skal se en reklame. Jeg har på fornemmelsen, at ministeren har den opfattelse, at børnene tror, at Fætter BR er julemanden selv.

Jeg har ledt efter nogle ting, som jeg kunne bruge til at kritisere det her, men så læste jeg Skive Folkeblad i går, og dér gør man det egentlig meget godt, for dér skriver man: »Det lykkedes for kulturministeren at få et flertal bag sit bedredende og lettere frelste forslag om forbud mod børnereklamer, et forbud, der konstant vil blive udfordret, omgået og latterliggjort i virkelighedens verden.« Det har vi allerede set et par eksempler på her.

Og man skriver videre: »Det er ærgerligt, at det politiske flertal bag medieforliget ikke vil bidrage konstruktivt til et professionelt og solidt dansk lokal-tv. De havde chancen med det nye medieforlig, men valgte i stedet at træde ad de gamle, nedtrådte stier. Alt i alt trækker det indgåede medieforlig stort set kun i den forkerte retning. Forhåbentlig bliver enden på Folketingets debat torsdag, at det snævre politiske flertal bag medieforliget besinder sig og giver fornuften en chance.«

Det er vel nok rigtigt skrevet, og det var fra ministerens hoforgan, Skive Folkeblad.

Så sagde ministeren i sit indlæg, at man skulle spise isen, mens den var på tallerkenen. Jamen det er da rigtigt, men hvis det var mig, så ville jeg pakke den ud først.

Og så vil jeg sige, at det er meget sjovt at høre, at CD og SF nu har fundet sammen i sådan en forbrødring, som de rent faktisk har, når man har hørt fru Mimi Jakobsen sige, at det vigtigste formål for CD var at holde SF uden for indflydelse. Og jeg har så senere fået den fornemmelse, efter at man har indgået det her medieforlig, at det er, som om der er sket et eller andet i CD. Jeg tror egentlig, det er den sidste aftale, man laver.

Desværre er min taletid udløbet.

Peter Duetoft (CD):

Vi synes jo, det er et udmærket forlig, der er indgået, og vi har ingen problemer med at være med i det, og vi vil da gerne sige tak til ministeren, fordi vi faktisk synes, at hun har gjort det ganske udmærket, ikke mindst fordi der jo er klare borgerlige fingeraftryk på det her medieforlig.

Det største er selvfølgelig, at der pludselig er to radiokanaler i udbud. Altså det mest borgerlige, man kunne strække sig til tidligere, var at give Danmarks Radio én og så have en kanal i udbud. Nu er det altså blevet til to kanaler i udbud, og det er vi sådan set meget godt tilfredse med.

Der er ikke nogen tvivl om, at vi oprindeligt gerne ville have sikret, at dagbladene var inde i det, men vi fik jo at vide, at alle udbudsregler gjorde, at man ikke kunne gå ind og give dem en mulighed for at få en af kanalerne. Den eneste mulighed, der så var, var selvfølgelig så at sørge for, at så meget som muligt var i udbud, så de havde noget at byde på, og og derfor var én kanal ikke nok, og det blev så til to.

Jeg er ikke enig med dem – det er der jo heller ingen der har ventet – der siger, at den fjerde kanal er skræddersyet til Danmarks Radio. Det er sniksnak. Der er gjort alt, hvad man overhovedet kunne, for at give en fair konkurrence.

For det første er der kommet formuleringer ind i selve karakteriseringen af kanalen, der gør, at det er noget, der lægger det bredere op. Jeg har jo offentligt stået ved, at i hvert fald én tv-station – jeg kan også afsløre, at der var flere – nemlig TV 2, rent faktisk var i meget tæt kontakt med CD i de sidste forhandlinger, ja faktisk så tæt, at man kunne sidde og give hinanden hånden, hvis man lavede en aftale. Og det var naturligvis for at få så mange argumenter for, at den fjerde kanal netop ikke var skræddersyet til Danmarks Radio.

Når man derudover så lægger loft over de penge, som Danmarks Radio i givet fald kan bruge på kanalen, og når man samtidig siger, at Konkurrencerådet skal tage stilling til, om udbudsmaterialet er fair og lige, ja, så mener vi faktisk, at sikringen er god nok.

Der er selvfølgelig nogle, der kan mene, at Danmarks Radio slet ikke skulle have lov til at ansøge om den fjerde kanal. Den opfattelse deler vi så bare ikke. Og jeg ville jo da også undre mig, hvis Det Konservative Folkeparti delte den opfattelse, i betragtning af, at man sidste år ville forære kanalen til Danmarks Radio. Jo, udbud af begge kanaler er nu god borgerlig politik.

Børnereklamerne skal jeg ikke sige så meget om, for jeg vil nødig genere ministeren. Men de, der husker, ved, hvad det første udspil fra ministeren var, nemlig et totalforbud mod børnereklamer, og det næste udspil fra ministeren var, at der overhovedet ikke måtte være reklamer op til børneudsendelser, og de kan jo også godt se, at det måske ikke er så meget, der er tilbage af netop det forslag i det, der ligger nu.

For det tredje er der jo nu et ønske om og et tilsagn om, at man vil løse nogle af momsproblemerne omkring hotellicensen, og det er vi også godt tilfredse med.

Der er måske lidt udestående endnu. Bl.a. kan man jo diskutere – og det vil jeg da gerne bede ministeren overveje – om vi ikke i virkeligheden kan foretage udbudet af den fjerde kanal lidt tidligere, end vi havde planlagt. Det er en diskussion, vi kan tage i forligskredsen.

Det fører mig så til at sige, at noget af det, jeg er mest ked af, er, at jeg nu bliver nødt til at sige, at den diskussion kan vi nu tage i forligs-

kredsen, for i den forligskreds sidder der så ikke nogen af dem, jeg plejer at være gode venner med. Det er der så ikke noget at gøre ved. Det var deres valg, at de ikke ville gå med i et forlig, der klart, klart, klart går i borgerlig retning. Det er ærgerligt, men det betyder jo så, at vi i de næste 4 år må være det borgerlige brohoved og de borgerlige stemmer, der arbejder, og alt det her halloj i dansk mediepolitik, og det bliver så dét.

Selve proceduren i forbindelse med forhandlingerne skal jeg sådan set ikke gøre noget ud af. CD kommer til de møder, vi bliver inviteret til. Hvis CD får indrømmelser og CD får synspunkter igennem, så siger vi ja, og så kan vi jo ærgre os over, at de kontakter, vi har til andre partier, åbenbart ikke har været stærke nok til at overbevise dem om, at de alligevel skulle gå med.

Jeg skal nok lade være med at citere fra private samtaler, men der var bestemt partier, der i dag står uden for forligskredsen, som fik at vide, hvad der foregik i de forhandlinger, og som kunne være gået med, hvis de ellers havde haft lyst, men det havde de åbenbart ikke. Og de, der griner mest, ved jo blandt andet, hvem det er, man ringede til.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Man kan i hvert fald konstatere, at Venstre ikke hører til blandt de gode venner eller blandt dem, der skulle med i det gode selskab, for der var i hvert fald ingen kontakt, og hr. Duetoft har da også bekræftet, at det aldrig var et tema, at Venstre overhovedet skulle deltage i det her.

Nu hørte vi, at TV 2 sad med ved bordet, og det er jo interessant i sig selv, men vil hr. Peter Duetoft bekræfte, at TV 2 i de afgørende timer i medieforhandlingerne deltog aktivt og bl.a. fik indført muligheden for crossover i forbindelse med den fjerde landsdækkende kanal?

Vil hr. Peter Duetoft fortælle, om CD er enig med ministeren og TV 2 i, at de 240 mio. kr. som kompensation for børnereklameforbudet ikke nødvendigvis skal gå til børneudsendelser?

Synes CD, at det er en god idé, at engangsinvesteringer skal finansieres ved varige licensstigninger?

Og så til sidst med hensyn til udbudet: Når man kigger på de specificerede konsessionskrav, hvad er det så egentlig, der skulle gøre andre mere kvalificerede til at drive P4 end DR?

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Hr. Peter Duetoft sagde, han nødigt ville genere ministeren med ministerens syn på børnereklamer. Jeg vil gerne komme hr. Peter Duetoft til hjælp og sige, at jeg har ikke noget imod at genere ministeren med hensyn til det fuldstændig tåbelige forslag om børnereklamer, som jeg forudser bliver et af de punkter, som forligskredsen får meget, meget svært ved overhovedet at få styr på, for der er ingen, der ved, hvad det er.

Når man så tænker sig om, kommer man til at tænke på, at Det Radikale Venstre for mange år siden sagde: Vi skal aldrig have reklamer i fjernsynet. Og det var på trods af, at det allerede var begyndt i Tyskland i stor stil. Og man blev ved og blev ved og blev ved med at sige: Vi skal ikke have reklamer. Men hvad skete der? Ja, så skete der jo det, at mange af de store danske firmaer begyndte at reklamere dernede. Det kommer til at gå præcis ligesådan med det fuldstændige tåbelige forslag om børnereklamer.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Ja, det var jo klart, at CD's ordfører, som jeg i øvrigt lykønsker med forliget, er tilfreds, for det var jo stort set CD's politik, der gik igennem.

Jeg forstår udmærket, set fra hr. Duetofts synspunkt, kritikken af forbudet mod børnereklamerne. Det eneste, jeg måske godt kunne ønske mig, var, at hr. Duetoft så prøvede at definere, hvordan den lille flig af forbud mod børnereklamer, der trods alt er tilbage, skal forstås. Det synes jeg kunne være interessant for debatten.

Og så vil jeg sige, at krokodilletærer er jo nogle gange meget pænt og især i teatret, men jeg synes måske lige, at hr. Duetoft overspiller en smule, når han nævner, hvordan han dybt begræder de partier, som fik tilbudet, men som ikke ville være med. Nu var det ikke problemet for Enhedslisten. Vi fik tilbudet i god tid, og vi bad om at se det, som vi fik tilbudt at være med i, og vi konstaterede, at det ikke var værd at være med i, så vi sagde nej. Vi havde slet ikke nogen problemer dér. Men jeg vil læse op af det brev, som andre fik: »Jeg inviterer« – det var kulturministeren – »de øvrige partier til at tilslutte sig aftalen uden vetoret.«

Det var altså et tilbud om at være med og tilslutte sig en aftale, som man i øvrigt ikke ville have indflydelse på, men hvor man kunne se, at

både SF, CD og regeringen sad og fortolkede aftalen. Krokodilletæerne kan måske også blive for store.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Til hr. Ole Donner: Jeg vedkender mig, at jeg stadig væk synes, at noget af det mest tossede, den nuværende kulturminister er kommet med, er det oprindelige forbud mod børnereklamer. Men det er vel ethvert partis opgave at formindske toserierne. Dér, hvor jeg sagde, at jeg ikke ville genere ministeren så meget, var jo så ved ikke at trampe rundt i, hvor lidt der var tilbage af det oprindelige forslag.

Jeg er enig i, at det kan give mange problemer, men jeg beder hr. Donner om også bare lige at have in mente, at der rent faktisk er 90 mandater i dette Folketing for det totale forbud. Det er der rent faktisk, og jeg kan godt sige, at CD's frygtscenario ville være, at man, ved at forligsforhandlingerne endte i ingenting, ikke havde et medieforlig. Men jeg var overbevist om, at kulturministeren ville komme med et forslag om et totalt forbud mod børnereklamer og hente flertal for det, og det ville immervæk have været et resultat, der var noget ringere end det, som er kommet ud af medieforliget. Det var situationen.

Jeg vedkender mig, at jeg ikke bryder mig om forslaget, og at CD ikke bryder sig om forslaget. Men det er altså også en kendsgerning, at når man indgår et kompromis, er man også nødt til at give noget, og kulturministeren fik altså det, at der var denne reminiscens tilbage.

Til hr. Søndergaard vil jeg blot sige: Det er klart, at der ligger et arbejde forude med en lang række definitioner. Det bliver svært, og jeg tror, at alle – også de, der er tilhængere af forslaget – ved, at der bliver en gråzone, som naturligtvis bliver svær at have med at gøre. Men jeg er overbevist om, at man i både forligskredsen og embedsværket nok skal finde ud af at få det til at fungere sådan, at vi kan være tilfredse med det.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Jeg vil gerne kvittere for hr. Duetofts bemærkninger om børnereklamer, og jeg er da også tilfreds med, at hr. Duetoft, som jo trods alt repræsenterer et borgerligt parti, fortsat er med ved bordet for måske at kunne være med til at mindske risikoen.

Men så er det, vi spørger: Hvad er risikoen? Det er jo rigtigt, som hr. Duetoft siger, at der i dag nok er 90 mandater i Folketinget, som vil forbyde børnereklamerne. Det er jeg også sikker på, men vi skal jo alligevel lige tænke os om. De ville aldrig nogen sinde kunne nedskrive et lovforslag, der forbød børnereklamer, for de ved ikke, hvad det er.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil såmænd bare spørge hr. Peter Duetoft, om han vil svare på mine spørgsmål fra før.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Til hr. Donner: Jeg afviser ikke, at der er alle de problemer, men når man indgår et kompromis, er der altid noget i det, man ikke bryder sig om. Men man har altså stadig en forpligtelse til at være med til at forsøge at få det til at fungere, og det vil vi også være.

Jeg er selvfølgelig ked af det – det er også et svar til hr. Søndergaard – men jeg henviste faktisk ikke til det brev, der blev udsendt; jeg henviste rent faktisk til de kontakter, der var, inden forliget blev indgået. Man kan jo altid vælge at sige: Nå ja, et forlig, der er indgået, vil vi ikke springe på. Men det har man jo godt nok gjort. Jeg kan da huske, at Enhedslisten sprang på et forlig om Det Kongelige Teater. Jeg ved ikke, hvor megen indflydelse Enhedslisten egentlig fik på det, men man var da med i udformningen af det, så man kan altså godt gøre det.

Men i dette tilfælde var det slet ikke den del af fasen, som hr. Søren Søndergaard henviser til. Det var kontakter i selve forhandlingsfasen, hvor jeg i hvert fald fik den klare opfattelse, at der var partier herinde, der godt nok kunne se, at der var borgerlige træk i det, men som måske prioriterede drilleriet af regeringen og kulturministeren højere end det at få indflydelse i de næste 4 år, og det er jo bare ærgerligt.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Ja, jeg må jo tage det som en bekræftelse, at hr. Peter Duetoft ikke vil svare. Jeg ved ikke, om det er et udtryk for den sædvanlige fornærmedhed, man sætter op, hver gang der kommer kritiske bemærkninger til CD's politik, eller om det skyldes, at hr. Peter Duetoft ikke kan svare på de spørgsmål, jeg stiller, fordi de går ned i sub-

stansen og ikke bare forholder sig til overskrifter om udbud, som i realiteten ikke er reelle.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det er såmænd et udtryk for, at jeg finder, at livet er for kort til at diskutere mediepolitik med hr. Jens Rohde.

Vi har for mange gange oplevet hr. Jens Rohde fare op som en trold af en æske og drøne derudad med en masse fine, ideologiske flag-skibe, og jeg husker stadig hr. Jens Rohdes totale ødelæggelse af medieforhandlingerne sidste år. Jeg har ikke nogen problemer med Venstres måde at føre politik på, men jeg kunne nu godt have tænkt mig – og det havde måske også givet et andet resultat – at tingene var blevet kørt på en anden måde, end de bl.a. blev sidste år.

Vi har jo lov til at gøre vores erfaringer, og brændt barn skyr ilden, og jeg må da nok sige, at jeg mener ikke, det overhovedet er gyldigt at diskutere mediepolitik med hr. Jens Rohde. Derfor har jeg i dag valgt at overhøre, hvad hr. Jens Rohde siger. Men jeg kan da sagtens svare på spørgsmålene, men det synes jeg ikke der er nogen anledning til, for det er jo kun endnu en gang at tage en runde af rene drilleriopgaver.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Henrik Svane som ordfører.

Henrik Svane (RV):

Først vil jeg slå fast, at Det Radikale Venstre er meget tilfreds med det netop indgåede medieforlig. For os var det helt afgørende at skabe gode rammer for public service, og det er vores opfattelse, at det krav er indfriet. Der er afsat penge til at fastholde og udvikle programmerne på både radio- og tv-siden, så vi også fremover kan forvente relevante og vedkommende udsendelser, og dette er helt afgørende, fordi public service-kanalerne på mange måder fortsat formår at være et fælles omdrejningspunkt for danskere.

Det gælder f.eks. på nyhedsområdet, hvor Danmarks Radio og TV 2 stort set har monopol på den danske befolknings opmærksomhed, men det gælder også på en lang række andre programfelter. Faktisk foregår omkring 70 pct. af alt tv-kiggeri på public service-kanalerne på trods af de mange kommercielle kanaler, der vælter ind på markedet, og det er meget imponerende. Samtidig er det en langt større andel

af seerne, end kritikerne af public service-prioriteringen spåede for nogle få år siden, da TV 2 kom til.

Der er mange elementer i medieaftalen, og noget af det, som Det Radikale Venstre lægger vægt på, er, at der er afsat midler til at udvikle og eksperimentere med digitaliseringen. Det bliver spændende at gå på opdagelse i de mange muligheder, digitaliseringen kan give os som forbrugere. Der kommer nu et monopolbrud af nyhederne på radiosiden, og det bliver også spændende at se, hvilke muligheder der opstår, når de to udliciterede kanaler skal fordeles. I den forbindelse vil jeg godt slå fast, at det afgørende for os ikke er, hvem der driver kanalerne, men det programstof, der fyldes på dem, og derfor synes jeg, det er noget sludder, når nogle partier hævder, at fordelingen allerede er afgjort.

Public service-begrebet skal defineres mere præcist – ikke nødvendigvis smallere, men blot mere præcist – og det er vigtigt, at vi får en ordentlig diskussion om, hvad der forventes fra politikernes og borgernes side til programmerne på public service-kanalerne.

Det Radikale Venstre forventer, at der bliver flere gode og samfundsendagerende, oplysende, debatterende og kulturelle programmer, hvor den demokratiske debat kan udvikles og kulturelle værdier udfordres og opbygges. I den forbindelse ser vi det som en spændende nyskabelse, at der oprettes et public service-råd, et slags borgernes forbrugerråd, til at kvalificere en løbende debat af public service, så det ikke forvandles til tom retorik.

Endelig er det, at der er lavet reklamefri zoner før og efter børneprogrammer, efter vores opfattelse et vigtigt signal at sende. For det første er det rimeligt, at forældrene og ikke mindst børnene får et frirum, hvor de ikke blot reduceres til forbrugere, og for det andet er det også en markering over for de kommercielle interesser af, at det ikke altid kun er økonomien, der skal sætte dagsordenen.

I den forbindelse vil jeg godt kommentere ideen om at oprette medieskoler. Den idé støtter Det Radikale Venstre meget. Medierne har stor indflydelse på børn og unge, og der er utallige virkemidler, når det gælder om at påvirke yngre seere. Derfor er det en spændende idé, at medieskoler skal bidrage til at kvalificere de unge til at blive aktive, bevidste og kritiske brugere af medierne. I Nordjylland, hvor jeg kommer fra, eksisterer der allerede en sådan medie-

skole, og der er gode erfaringer at trække på herfra.

Der er sagt og skrevet meget om forløbet af medieforhandlingerne og om indholdet af forliget, også her i dag. Med hensyn til forløbet slutter Det Radikale Venstre op om det, kulturministeren har sagt i dag, og angående indholdet, og hvilke interesser der er varetaget, har Det Radikale Venstre udelukkende forhandlet ud fra at sikre det, som vi mener tjener samfundet bedst. Vi har arbejdet for at fastholde en platform, hvor den nødvendige offentlige demokratiske debat får gode vilkår at udfolde sig på. Det har været Det Radikale Venstres primære interesse under medieforhandlingerne, og vi synes faktisk, resultatet er blevet godt ud fra det kriterium.

Afslutningsvis vil jeg blot sige ligesom ministeren, at al diskussion om medier jo ikke stopper her. Der er fortsat behov for at diskutere udviklingen på medieområdet, herunder især public service-begrebet, og det er nogle diskussioner, som Det Radikale Venstre ser frem til at deltage i.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Så prøver jeg én gang til, denne gang med en repræsentant for kulturministerens eget parti:

Er det muligt at få en bekræftelse på, at med hensyn til de 240 mio. kr. til styrkelse af TV 2's børneudsendelser, som optræder i aftalen, er det korrekt, at TV 2 har fået tilsagn om, at man ikke behøver at bruge dem til børneprogrammer?

Er hr. Svane ikke enig i, at det er utrolig uheldigt, at Danmarks Radio har opsagt en aftale med Filminstituttet om produktion af danske film umiddelbart efter, at der er indgået en aftale om, at tv-stationer skal styrke dansk film? Og er hr. Henrik Svane enig i, at det er en direkte provokation fra Danmarks Radios side mod medieforliget?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil godt bede hr. Henrik Svane bekræfte, at den femte kanal er ikkeeksisterende, og jeg vil godt høre hr. Henrik Svanes kommentar til, at Telestyrelsen i Dagbladet Børsen har sagt, at man ikke finder det sandsynligt, at der kan laves en femte kanal, der dækker 80 pct. af landet, uden at man tager frekvenser fra lokalradioerne.

Så vil jeg også godt spørge den radikale ordfører, hvad der skulle gøre andre end Danmarks Radio mere kvalificerede til at drive P4 ud fra de koncessionskrav, som er beskrevet.

Og endelig har vi jo hørt både ministeren og andre tale om, at det bliver dyrere og dyrere at lave tv, så kan hr. Henrik Svane ikke bekræfte, at digitaliseringen netop giver nogle rationaliseringsgevinster?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Hr. Henrik Svane udtaler, at han er meget tilfreds med medieforliget, og siger også, at det vigtigste ikke er, hvem der får kanalerne – altså også den femte – men hvad der kommer på dem, og at det ikke er økonomien, der skal sætte dagsordenen.

I mine ører lyder det lidt, som om det ikke er det samme medieforlig, vi taler om, for kan hr. Henrik Svane ikke bekræfte, at der står om den femte radiokanal, at det eneste programmæssige krav er public service-nyhedsdækning på niveau med DR's nyhedsdækning på radioområdet, således at der sker et monopolbrud? Og kan hr. Henrik Svane ikke bekræfte, at der ikke kan stilles krav om f.eks. programmernes indhold, lodighed og kvalitet eller om, at der skal være børneprogrammer, og at det derfor er i orden, at det bliver en bevidstløs popmusik- og reklamekanal, osv. osv.? Man har overhovedet ikke stillet krav om andet end nyheder.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Til fru Ester Larsen vil jeg sige om spørgsmålet om de 240 mio. kr., som jeg også har hørt blive stillet før, at det er klart, at vi ikke kan pålægge TV 2 nogen retningslinjer om detaljerne i sin programlægning. Det skal vi som politikere blande os uden om. Men intentionen er, at man skal bruge de 240 mio. kr., som vi var enige om i forligskredsen, og endelig skal vi selvfølgelig være opmærksomme på, at der er folk, der holder øje med, hvordan midlerne bliver brugt. Skulle der ske en eller anden forandring af tingene, vil vi se på det igen.

Hr. Jens Rohde spørger, om den femte kanal ikke dækker hele landet. Nej, det gør den ikke, og det fremgår også helt tydeligt, at vi er klar over, at den ikke gør det. Men der pågår nu en undersøgelse, som foretages af Telestyrelsen og andre, og vi skal selvfølgelig, når de har fået afdekket området, tage stilling til, i hvor høj grad

man kan udbrede den ud over de procentsatser, vi måske forestiller os at der er mulighed for i dag. Så vil vi selvfølgelig i forligskredsen også kigge på den problematik.

Fru Tove Videbæk spørger, om jeg kan bekræfte, at public service på den femte radiokanal kun er en public service-forpligtelse på nyhedssiden. Jeg er fuldstændig enig i, at det er det, det er. Udliciteringen skal selvfølgelig forberedes, og det vil ske hen over efteråret. Og som det også er sagt tidligere – jeg tror, det var af den socialdemokratiske ordfører – skal vi selvfølgelig ikke blande os i udbudet, og vi skal i hvert fald ikke være med til at vælge, hvem der i givet fald skal have kanalen; men det er klart, at forligspartierne vil indgå i nogle diskussioner med Kulturministeriet og embedsværket i forbindelse med udformningen af de krav, der skal stilles, og som man kan byde på.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg mangler stadig et svar på, om der ligger en aftale med TV 2 om, at TV 2 ikke er forpligtet til at styrke sine børneudsendelser med de 240 mio. kr.

Når man ikke har indflydelse på programlægningen – og jeg er meget enig i, at det har man ikke – er det så ikke pinligt for en regering bl.a. at begrunde en licensforhøjelse med, at så får seerne flere børneprogrammer?

Og så mangler jeg et svar på mit spørgsmål om DR's opsigelse af aftalen om at styrke dansk filmproduktion, som er omtalt i medieaftalen.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er også lidt angående reklamereglerne:

Nu har det jo været fremme, at der er kommet nogle lettelser i forbindelse med sponsering, men der er jo faktisk også en stramning, hvor man i visse forbindelser ikke må vise sit slogan, hvilket har betydet, at DSB nu trækker sig fra den aftale, man har med TV 2. Skal TV 2 kompenseres for dette tab, for det er faktisk et ret betragteligt økonomisk tab?

Og så melder der sig et helt andet spørgsmål, nemlig i forbindelse med de stramninger, der foretages på børnereklameområdet: Hvordan har man egentlig tænkt sig, at digitaliseringen skal kunne foregå her? De kommercielle medier, som går ind i en dansk multipleksning, skal jo underlægges de samme regler som f.eks. TV 2, og vi har hørt de kommercielle medier

sige, at de ikke er interesserede i at være med til at udbygge det digitale net og være på det digitale net, hvis de skal underlægge sig disse stramme regler. Er det ikke i virkeligheden sådan, at digitaliseringen har mere brug for det kommercielle, end det kommercielle har brug for digitaliseringen?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Det er stadig vedrørende den femte kanal:

Kan hr. Henrik Svane ikke bekræfte, at der står meget klart og tydeligt i medieforliget, at det eneste programmæssige krav til den femte radiokanal er public service-nyhedsdækning på niveau med DR's nyhedsdækning, og at der står meget tydeligt og klart, at radiokanalen tildeles det foretagende, som afgiver det økonomisk set mest fordelagtige tilbud efter det såkaldte auktionsprincip, altså at den, der kommer med den største pose penge, får kanalen?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Til fru Tove Videbæk: Jo, jeg kan bekræfte det, fru Tove Videbæk citerede fra medieaftalen om den femte kanal. Den går i udbud, vi sælger den, og så bruger vi bl.a. pengene til yderligere at styrke public service-tiltag og produktion af danske programmer.

Til hr. Jens Röhde: Ja, vi har hørt meget fra de kommercielle stationer, og det vil vi fortsat gøre. Jeg vil slet ikke gå ind i tekniske detaljer her på talerstolen. Det synes jeg vi skal holde os fra, for det har vi folk til at gøre. Men vi har nu en rammeaftale, en forligstekst, som skal implementeres hen over sommeren, hvor forligspartierne indgår i dialog på baggrund af de ting, som teknikerne forbereder os til at tage beslutning om, så det vil jeg ikke gå mere ind i.

Fru Ester Larsen spørger: Hvad er intentionerne, og er TV 2 ikke forpligtet af den aftale? Jamen når vi taler om de penge, som sættes af i et medieforlig til de forskellige stationer, er det klart, at der er nogle intentioner hos de forskellige forligspartier om, hvordan de penge skal anvendes.

Jeg er fuldstændig klar over, at både de kommercielle stationer, herunder TV 2, og Danmarks Radio følger utrolig meget med i, hvad der foregår både før, under og efter medieforhandlingerne, og derfor er de naturligvis også fuldstændig opmærksomme på, at de partier, som indgår forliget, holder direkte øje med,

hvad der sker på området, også med hensyn til de tilbagemeldinger, som public service-rådet, der nu er blevet nedsat, kommer med. De er klar over, at de er under en form for observation, og at de intentioner og hensigter, vi havde med dette medieforlig, også vil blive implementeret efterfølgende.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg må sige til hr. Henrik Svane, at det er ikke tekniske detaljer at diskutere konsekvenserne af et børnereklameforbud samtidig med en opstramning af sponsoreglerne. Man er i hvert fald nødt til at forholde sig til de konsekvenser, der kan komme, og så er det, jeg godt vil spørge hr. Henrik Svane: Hvad gør man, hvis det er sådan, at det viser sig, når man nu sætter penge i at udbygge det jordbaserede net, det digitale net, at det kun er DR og TV 2, som vil være på dette net? Så er pengene vel dybest set kastet ud af vinduet?

Så fik jeg ikke svar på noget, jeg var fremme med i første omgang, nemlig om den fjerde kanal: Hvad er det, som skulle gøre andre udbydere end lige netop DR mere kvalificerede til at varetage P4, når man tænker på, at DR har det største danske musikbibliotek, og at DR har et symfoniorkester og ensembler, osv. osv.? Tæller det slet ikke med i vurderingen af denne beautycontest?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Hr. Henrik Svane siger om den femte kanal, at man jo får en pose penge for den, og at disse penge vil man så bruge på en masse gode ting, bl.a. public service. Men siger hr. Henrik Svane ikke dermed: Jamen den femte kanal er tabt, den kan vi godt glemme. Vi kan ikke stille krav til den, men vi sælger den for den største pose penge, vi får, og så glemmer vi den, og så bruger vi de gode penge på nogle andre gode formål. Er det i virkeligheden ikke det, hr. Henrik Svane siger?

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

I 1998 indgik Filminstituttet og Danmarks Radio en aftale om at øge deres indsats for produktionen af danske film, men næppe var blækket tørt på medieaftalen, før Danmarks Radio opsagde denne aftale.

Medieaftalen taler om, at Danmarks Radios og TV 2's øgede engagement i dansk filmproduktion skal opretholdes på mindst det niveau, der blev aftalt i 1993, og mit spørgsmål er endnu en gang til hr. Henrik Svane: Ligner det ikke en provokation fra Danmarks Radios side, at man opsiger aftalen med Filminstituttet umiddelbart efter, at man har fået en opfordring til at styrke engagementet?

Anden næstformand (Henning Grove):
Hr. Henrik Svane, og så går jeg videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg vil ikke sige, om det er en provokation fra Danmarks Radios side eller ej, at man opsiger den filmaftale. Jeg er opmærksom på, at der er kontakter mellem parterne, og som jeg svarede før, vil vi selvfølgelig fra aftalepartiernes side holde øje med, at medieforliget bliver implementeret på den fornuftig måde, og det er Danmarks Radio og Filminstituttet selvfølgelig klar over.

Fru Tove Videbæk sagde, at den femte kanal er tabt. Jeg mener ikke, at noget er tabt. Jeg mener tværtimod, at vi her har en enestående chance for at få nogle flere penge ind og dermed give yderligere muligheder for at styrke public service-mulighederne på de danske kanaler, netop fordi vi siger: De højestbydende får lov til at varetage det, som vi kræver af dem.

Det er formuleret helt tydeligt – og det er også svar til hr. Jens Rohde – i aftaleteksten om henholdsvis kanal 4 og kanal 5 på radiosiden, hvad vi forventer, og jeg synes da, det er helt fint, også hvis det er en udenlandsk organisation med udenlandsk kapital, der siger, at den godt vil varetage den del af public service-forpligtelsen, som er formuleret for kanal 4, for udenlandske midler. De penge, vi får ind, kan vi nemlig bruge til yderligere at styrke public service-kanalerne.

Anden næstformand (Henning Grove):
Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Et af de steder, hvor den teknologiske udvikling går allerstærkest og har direkte konsekvenser for hr. og fru Jensen, er på medieområdet. Men alligevel er der ikke i en årrække blevet ført mediepolitiske diskussioner her i Folketingssa-

len, og resultatet har været et demokratisk underskud, hvor f.eks. beslutningen om de kæmpemæssige investeringer i DR's udflytning til Ørestaden reelt skete uden debat. Resultatet har også været, at dette Folketing ikke har bragt sig selv på omgangshøjde med den internationalisering og kommerialisering, som foregår inden for hele medie- og kommunikationsområdet.

Medieforliget var en enestående mulighed for at ændre på forholdene og tage nogle strategiske skridt, som kunne sikre dansk public service en plads i en fremtid, hvor der vil være en benhård konkurrence fra udenlandske medie-giganter, som kun har det formål at tjene penge. Men i dag må vi stille spørgsmålet: Er det et sådant visionært og strategisk medieforlig, vi har fået? Lad os se på fire områder.

For det første: Mandag den 1. maj lukkede kabeltv-giganten Time Warner Cable for signalet til USA's populære tv-station ABC med det resultat, at 3,5 millioner husstande i bl.a. New York og Los Angeles i 36 timer ikke kunne se stationen, som i øvrigt ejes af Disneykoncernen. Dette eksempel viser, at ytringsfriheden er truet af de enorme mediefusioner, der ikke bare ejer aviser, tv-stationer, radiokanaler og filmselskaber, men også ejer sendefaciliteterne. Ved salget af Tele Danmark til SBC er det blevet en afgørende opgave at sikre et offentligt ejet selskab, som er uafhængigt af multinationale koncerner, men medieforliget forholder sig ikke til denne opgave.

For det andet: Danmark har verdensrekord i brugerbetaling for tv og radio. Der er tale om en kopskat, der vender den tunge ende nedad, og samtidig går udviklingen på tv-området i retning af mere pay per view, video on demand og køb af selectorbokse – alt sammen udgifter, som før eller senere vil føre til et oprør mod licensbetalingen og dermed lægge en bombe under den offentlige public service-virksomhed. Derfor er det afgørende at påbegynde en omstilling fra asocial licens- til solidarisk skattefinansiering, men medieforliget går den stik modsatte vej og indeholder en stor licensforhøjelse.

For det tredje: Den nye teknologi vil betyde et væld af nye kanaler de kommende år, og derfor er det vigtigt, at der nu indarbejdes en række danske tv- og radiokanaler, som hver især har en public service-forpligtelse, men samlet giver et så tilstrækkelig bredt udbud, at det store flertal fortsat fravælger de kommercielle kanaler. Derfor er det ikke bare en mediepolitisk, men også en kulturpolitisk fejltagelse,

at medieforliget sender de to landsdækkende radiokanaler i udbud. Uanset hvordan man vender og drejer det, betyder det tab af indflydelse til de store, multinationale mediekoncerner, og det betyder mindre sikkerhed for brug af danskproduceret kunst og kultur.

For det fjerde: Medier er ikke bare radio og tv. Ikke mindst på nyhedsområdet er dagblade utrolig vigtige som det første led i den journalistiske fødekæde. Hvor tit sker det ikke, at korte radio- og tv-indslag baserer sig på historier, som avisjournalister har brugt timer eller dage på at researche? Samtidig er aviserne trængt, bl.a. fordi de elektroniske medier udfordrer dem på annoncemarkedet, og derfor er det helt afgørende at finde veje til at sikre, at et alsidigt udbud af aviser kan få mulighed for at klare sig i den skærpede konkurrence. Men medieforliget forholder sig overhovedet ikke til avisernes centrale rolle, ud over at tilbyde dem at konkurrere med multinationale mediegiganter om, hvem der kan betale mest for den såkaldte femte radiokanal.

Bare på baggrund af de fire eksempler er Enhedslistens konklusion klar: Medieforliget forholder sig ikke offensivt til de store udfordringer, vi står over for. Derfor havde Danmark for tjent et bedre medieforlig, og det samme havde seerne og lytterne!

Tove Videbæk (KRF):

Det var en skuffende oplevelse at høre i Radioavisen en tidlig morgen, at nu var der indgået medieforlig mellem regeringen, CD og SF – skuffende, fordi jeg havde set frem til at skulle være med til at lave et rigtig godt forlig på dette område, som er så vigtigt for os alle. Det er vigtigt, fordi medierne på en eller anden måde binder os sammen, det er vigtigt, fordi det er herfra, vi får nyheder og nogle fælles oplevelser, samtidig med at vi deltager i debatten og får kulturelle oplevelser, og det er vigtigt, fordi medierne jo er en sparsom samfundsressource, som vi var opsat på skulle forvaltes på den allerbedste måde til gavn for de fleste.

Jeg vil lige rent ud, at det var en flad fornemmelse at høre om forliget i Radioavisen. Vi troede, vi forhandlede, og vi havde det indtryk, at vi var i gang med seriøse forhandlinger, men det var åbenbart skinforhandlinger eller spil for galleriet fra ministerens side. Men denne triste side af sagen vil jeg ikke opholde mig mere ved, blot udtrykke min skuffelse over ministerens behandling af seriøse, interesserede og arbejds-

villige forhandlingspartnere. I min karakterbog gav det 0 og 03 i forhandlingsteknik og troværdighed hos ministeren.

Men nu vil jeg så forholde mig til det konkrete, altså medieforliget. Der er positive elementer i det, og et af dem er bl.a., at public service-reglerne skal udbygges og præciseres. I den forbindelse ville det være godt, hvis begrebet »public service« kunne blive klargjort og redefineret, så stationerne og vi som politikere helt klart ved, hvad public service er for en størrelse. Et public service-regnskab hjælper jo ikke meget, hvis ingen ved helt præcist, hvad public service er.

Til gengæld er en licensstigning på 5 pct. pr. år eller 20 pct. over 4 år simpelt hen for meget. Licensen vil blive på ca. 2.500 kr. pr. år for alle danskere, og den enlige mor skal betale samme licens som A.P. Møller. Det er virkelig en afgift, der vender den tunge ende nedad. 200 kr. pr. måned er altså mange penge for en enlig mor på kontanthjælp eller endnu værre for en studerende på SU, som får 3.500 kr. pr. måned til alt: husleje, mad, bøger osv.

Ligesom for pensionister burde licensen faktisk kunne nedsættes for grupper som studerende og andre meget lavtlønnede. Hvis ikke den enlige mor har råd til tv, ja, så vil det virkelig være svært for hende at følge med i, hvad der sker i det danske samfund, så vil hun virkelig blive marginaliseret og komme på B-holdet.

Og vedrørende den femte kanal begriber jeg simpel hen ikke, at det er Danmark, vi her snakker om. Vi ved, at auktionsprincippet er blevet brugt i f.eks. Margaret Thatchers tid i England og til dels i Norge, og fra disse lande er vi blevet advaret imod at bruge denne metode. For når ejerne af denne kanal har betalt for kanalen og der ikke er stillet krav og betingelser, jamen så kan de jo gøre, som de vil. Jeg begriber ikke, at det er en dansk måde at forvalte en sådan samfundsressource på: at sælge til højstbydende.

Vedrørende børnerекlamerne: Det punkt er vi til gengæld meget tilfredse med i Kristeligt Folkeparti, fordi vi mener, det er uanstændigt at gøre helt små børn til købekraft på to ben. Børn skal have lov til at sætte sig og se deres yndlingsbørneprogrammer uden at blive bombet med budskaber om, hvad de skal ønske sig, og hvad de nu skal plage deres forældre til at købe.

I reklamerne signaleres det, at lykken er at eje nogle flere ting, og det skal være lige præcis de ting, der findes i reklamerne. Det kunne vi godt undvære at vores børn bliver bombarderet med overhovedet.

Vedrørende medieskolerne begriber jeg ikke, at denne lille pulje på 5 mio. kr. skal bruges til dette. Medieskolepuljen var tiltænkt lokale medier og blev vedtaget i forbindelse med det første medieforlig fra 1996-97, og disse medier har virkelig brug for denne lille pulje til uddannelse og opkvalificering af deres ansatte og især af de frivillige, så der kan komme bedre kvalitet på lokalradio og -tv. Det var jo det, der var bevæggrunden, hele motivationen bag denne medieskolepulje.

At den nu så kan bruges både til TV2's stærke regionale stationer og til TV Danmarks stærke lokale stationer, som det allerede er blevet gjort, og nu også til yderligere initiativer, det er virkelig forfejlet.

Jeg håber, at ministeren senere vil klargøre, hvad de oprindelige intentioner med denne pulje var, for medieskoletjenester er jo o.k., men hvis de skal finansieres af denne lille pulje, så får disse få millioner kroner sandelig ben at gå på, og det bliver ikke hen til de lokale radio- og tv-stationer, som de var tiltænkt.

Så alt i alt: Dette medieforlig, som vi havde glædet os utrolig meget til at forhandle om til glæde for hele landet, til glæde for hele befolkningen, blev en meget stor skuffelse både vedrørende indhold og forhandlingsforløb.

Tom Behnke (FRI):

Frihed 2000's medieordfører, hr. Kim Behnke, er fortsat på vej fra et energimøde i Odense, så jeg skal på vegne af Frihed 2000 redegøre for vores synspunkter.

Vi er medforespørgere på denne forespørgselsdebat, og det er vi, fordi vi mener, at forløbet omkring medieforhandlingerne 2000 er stærkt utilfredsstillende. Regeringen valgte en fremgangsmåde, som ikke er parlamentarismen værdig.

Vi var med i et medieforlig fra 1996. Vi har været en god, loyal og konstruktiv forligspart gennem alle 4 år. Vi har igen og igen været med til at styrke den mediepolitiske debat. Det har vi ikke gjort blot for at holde os gode venner med ministeren; det har vi gjort, fordi vi mener, at det er nødvendigt med et stabilt fundament under dansk mediepolitik.

Der er i de kommende år brug for milliard-investeringer i det danske medielandskab. De penge bliver ikke bevilget, hvis medieområdet er en politisk kampplads, hvor man laver meget snævre politiske aftaler. Derfor valgte vi at være med fra 1996 og frem.

Vi har også været med for at tale de lokale mediers sag. Vi mener, at Danmarks Radio og TV2 nok skal overleve, men hvad med de lokale radiostationer? Hvad med lokal-tv? Det er blevet en integreret del af vores hverdag at kunne lytte til og se lokale medier, det er blevet en vigtig del af den lokale nyhedsformidling og derfor vigtig for demokratiet i en tid, hvor den skrevne presse fusionerer og der bliver færre og færre dagblade.

Vi har ikke på noget tidspunkt lagt skjul på, at netop de lokale medier har vores særlige opmærksomhed, uden at vi af den grund er i lommen på nogen.

I december måned fremlagde vi et stort mediepolitisk oplæg. Vi angav en række løsningsforslag, vi turde tænke nye tanker, vi turde lægge os ud med flere af mediebranchens aktører. Vores oplæg var naturligvis et oplæg til medieforhandlingerne, et konstruktivt bud på at få en dansk mediepolitik med fremtidsvisioner, med nye linjer ud mod fremtiden.

Ministeren vælger så at indkalde alle de gamle medieforligspartier til et relativt kort møde. Her får vi stukket en håndfuld mødedage ud med besked om, at nu skal der ske noget. Fair nok. Men det var ikke fair nok, at ministeren så vælger to partier ud og bruger weekenden til at forhandle en aftale færdig. Vi fik end ikke mulighed for at sige nej. O.k., vi fik lov til at møde op i ministeriet flere dage senere og tilslutte os aftalen uden adgang til at rette så meget som et sidetal. Det er ikke en fair måde at forhandle politik på i et parlamentaristisk system.

Derfor er det en skuffelse for os, at den radikale minister, der ellers gerne vil styrke parlamentarismen, slet ikke giver andre partier så meget som én eneste chance for at være med. Hvorfor skulle vi lægge forhandlingsmøder i vores kalender, hvorfor skulle vi holdes for nar allerede fra starten?

I al beskedenhed er vi fra Frihed 2000 overbevist om, at vi kunne have bidraget kvalitativt til en bedre medieaftale. Vi kunne have hjulpet til at gøre forliget bedre, ikke alene politisk, men også teknisk.

Nu har ministeren en lille eksklusiv kreds af partier omkring sig. Ministeren har en branche, der stopper al udvikling. Ministeren har en kæmpe opposition her i Folketinget, og ministeren har en rasende befolkning, som nu skal ud-sættes for en af historiens største licensstigninger. Og hvorfor? Bare fordi et medieforlig skulle forhandles på plads fra ministerbilens bagsæde og Karin Højgaard's private bolig i Hasle ved Århus.

Vi mener, ministeren har dummet sig, at ministeren har gjort dansk mediepolitik en bjørnetjeneste, og at ministeren har ødelagt muligheden for at få en konstruktiv medieudvikling på denne side af et folketingsvalg, og det skal vi beklage dybt.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Forhandlingsforløbet er der jo sagt ganske meget om allerede i den her debat. Derfor har jeg bare lyst til at knytte et par kommentarer til Frihed 2000's ordførers karakteristik af sig selv i forhold til det medieforlig, som vi nu skal have en afløser for.

Og jeg vil gerne helt bekræfte både det, at Frihed 2000 har været loyal, at man har været konstruktiv, jeg vil også gerne tilføje hjælpsom, i forhold til de forhandlinger, der har været, både da vi indgik forliget og de mange gange, hvor vi har været samlet siden. Jeg ved ikke, hvad det her kan bruges til, men jeg har bare lyst til at gøre denne bemærkning og bekræfte, at Frihed 2000 har været en overordentlig loyal, hjælpsom og konstruktiv medspiller.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Jeg vil gerne sige tak for en lang og grundig debat og samtidig benytte lejligheden til at præcisere et par ting, bl.a. hvad public service er.

Som jeg sagde i min første tale, er public service et sammenhængende tv- og radiosystem, som tilsammen sikrer et programudbud til hele befolkningen. Regeringen støtter altså ikke den snævre definition, som nogle partier lægger op til, nemlig at public service er det, der er tilbage, når de kommercielle stationer har sendt det, de vil – forstå det på den måde: det, der kan betale sig.

Vi siger nej til niche-tv. Der skal være noget for alle, for de kulturelle mindretal, for de brede befolkningsgrupper. Der skal være nyheds- og aktualitetsudsendelser. Der skal være kulturprogrammer, underholdningsprogrammer og

sportsudsendelser, som er lavet på dansk og møntet på et dansk publikum. Det er det, regeringen vil, og det er det, vi har fået. Og det vil jeg gerne takke vores forligspartier for.

Tidligere har public service-begrebet først og fremmest været knyttet til nogle institutioner. I rigtig gamle dage var public service-stationen Danmarks Radio, og siden hen kom TV2 til.

Det fornyende i medieaftalen er, at vi nu går ind og i højere grad definerer, hvad indholdet er i public service-virksomheden. Altså i stedet for bare at give penge til to store institutioner og så regne med, at det er public service, vi får, så går vi med det her medieforlig ind og siger meget mere om: Hvad er det for en public service-ramme, vi ønsker? Vi går ind og definerer mere og mere præcist, hvad det er for en ramme, som friheden – og der tænker jeg selvfølgelig på den programmæssige frihed – skal udøves inden for.

Så det er altså ikke rigtigt, når hr. Kristian Jensen siger, at med det her medieforlig giver vi bare penge til mursten og institutioner. Det nye er netop, at vi går væk fra kun at tale om public service i relation til institutioner og i højere grad går ind og gør public service til et spørgsmål om indhold.

Efter forligspartiernes opfattelse er der noget, vi kan gøre bedre på public service-området. Der er nogle områder, som vi skal gøre mere for. Vi skal gøre mere i forhold til mindretalsgrupperne. Vi skal gøre mere i forhold til de handicappede. Vi skal sats mere på dansk kunst og kultur, og vi skal gøre undervisning til en public service-forpligtelse. Det er altså nogle af de satsningsområder, vi har, forligspartierne og regeringen.

Samtidig siger vi også, at public service skal udvides til Internettet, for Internet er det af de nye medier, som vil tegne fremtidens medie-billede.

Forligspartierne er endvidere enige om, at på radiosiden er der noget, vi mangler. Vi mangler en kanal, der sender mere klassisk musik, der sender aktualitets- og samfundsprogrammer. Det er i hvert fald en af de ting, vi er enige om at der mangler. Vi er også enige om, at der mangler et alternativ til den eksisterende Radioavis.

De sidste ting har vi fået ved at gå ind og definere nogle meget præcise krav til udbud af de to ledige radiokanaler. Vi går altså ind og ser: Hvad er det, vi vil have? Hvad er det, vores ønsker er? Og de, der så kommer med det bedste

forslag, får kanalerne – ikke for altid, men for en afgrænset periode.

Nogle mener så, at den fjerde radiokanal er skræddersyet til Danmarks Radio, det mener bl.a. partiet Venstre, og andre har den opfattelse, at den fjerde radiokanal vil blive ædt op af udenlandsk kapital. Det viser noget om nuancerne i det her. Og der er jo kun én ting at gøre. Det er at lade os se: Hvad sker der? Vi siger, hvad kravene er, og så må vi bagefter finde ud af: Jamen hvem var det så, der kunne komme med det bedste forslag? Og det er vel at mærke ikke os, der skal gøre det, altså politikerne, men Radio-TV nævnet.

Selv har jeg overhovedet ikke nogen holdning til, hvem det er, der skal vinde. Det kan godt være, at det er en udenlandsk radio- eller tv-station eller nogle helt andre virksomheder fra udlandet, der kommer ind og byder. Det kan også godt være, at det er Danmarks Radio eller TV2. Det kan også godt være, at det er nogle aviser.

Under alle omstændigheder har jeg fået mange – eller jeg må nok hellere sige: på rygteplan har jeg hørt, at der er temmelig mange inden for dagbladsbranchen, der er meget optaget af både den fjerde og den femte radiokanal.

Så når hr. Søren Søndergaard siger, at med det her medieforslag er vi overhovedet ikke interesseret i aviserne, så er der to ting at sige. Den ene er: Det her forlig handler ikke om aviserne. Mit ansvarsområde som kulturminister er de elektroniske medier, og derfor er vi nødt til at holde os inden for det.

Men når det så er sagt, så betyder udbudet af den fjerde og den femte radiokanal, at den skrivende presse får en fantastisk chance for at gå ind at være med. Hvorfor skulle kulturredaktionerne, i samarbejde selvfølgelig med den avis, de er kulturredaktion inden for, ikke byde på den fjerde radiokanal? Så vidt jeg kan vurdere, har vi masser af kvalificeret arbejdskraft netop på kulturredaktionerne til at gå med ind og formulere et stærkt public service-indhold på den fjerde radiokanal.

Så er det blevet sagt, at den femte kanal overhovedet ikke eksisterer. Men for et lille års tid siden var vi alle sammen i den her sal næsten enige om, at den eksisterede, og vi var så tæt på et forlig. Vi forhandlede i måneder om netop den fjerde og den femte radiokanal. Så for 1 år siden eksisterede den femte radiokanal, og det gør den selvfølgelig stadig væk.

Hvad angår spørgsmålet om DR 2, synes jeg, det er vigtigt, at vi alle sammen tager et ansvar for, at vi rent faktisk har været med til at sige ja til oprettelsen af DR 2. Samtidig er det selvfølgelig et af de emner inden for medieverdenen, som giver anledning til meget irritation, fordi der er nogle mennesker, der ikke kan se denne kanal.

Vi har tidligere været enige om, at der er kun én vej at gå, nemlig at satse på digitalisering, for når vi først har fået digitaliseret de analoge kanaler, så kommer DR 2 ud til alle. Lige nu gør vi det, at vi bruger de lokale tv-frekvenser, som TV-Danmark ikke har sat sig på, til at sikre, at DR 2 kommer ud til lidt flere danskere.

Hvad skal pengene så bruges til? Indtægterne fra Danmarks Radio og TV2 stiger med 1½ mia. kr. i løbet af de næste 4 år. Det betyder, at i værste tilfælde stiger licensen med lidt under 100 kr. om året. Jeg siger i værste fald, for vi jo er enige om, at vi skal forsøge at lægge licensen om, så nogle af dem, der ikke betaler i dag, kommer til at betale. For det er da træls at konstatere, at der er et enormt potentiale, at der er en enorm mulighed for at få flere mennesker til at betale, uden at det indtil videre er lykkedes.

Så er der blevet spurgt: Kan vi nu være sikre på, at pengene bliver brugt til det, de skal bruges til, til film, til børneprogrammer osv. Og til det kan jeg kun sige: Der er akkurat lige så stor garanti for det, som der var i den gamle medieaftale. I den gamle medieaftale havde vi også øremærket nogle penge bl.a. til film. Men vi kan selvfølgelig ikke gå ind og blande os i programlægningen på de enkelte stationer; det forbyder hensynet til ytringsfriheden og hensynet til friheden på vores medier os selvfølgelig at gøre.

Men det er lige så klart, at det ville være torskedumt af vores public service-stationer, hvis de ikke gjorde det, de kunne, for at leve op til de ønsker, politikerne har formuleret, ikke mindst fordi man er afhængig af, at der er et flertal af politikere, der om 4 år vil være med til at sætte licensmidler af til stationernes fremtid.

Enkelte ordførere har haft bemærkninger til den politiske proces. Der spores lidt ærgrelse over ikke at være med, og det kan jeg sådan set godt forstå, for det er vigtigt og spændende at være med til at forme det her område. Hr. Jens Rohde har ikke været karrig med sine betegnelser af de politikere, som har været med til at lave medieforliget. Jeg tror, noget af det, man lærer af at være med herinde, er, at det er noget af det, man nok skal passe lidt på med, og så i

øvrigt huske på, at den politiske beslutningsproces ofte ikke er særlig terapeutisk i sin form.

Hr. Jens Rohde har kaldt flere af os inkompetente. Til det kan jeg kun sige: Vi har et medieforlig, hvad har hr. Jens Rohde?

Det er også blevet sagt, at det her medieforlig kan bare laves om. Så nemt er det ikke. I det øjeblik, de to radiokanaler har været i udbud, og det er blevet besluttet, hvem der skal have dem, så vil det være lidt vanskeligt at lave om.

Selv har jeg også den opfattelse: Hvorfor i alverden skulle man lave noget om, som er så godt, som rent faktisk betyder, at vi styrker det fælles medie billede, at vi styrker muligheden for fortsat at have en fælles referenceramme i en hverdag, som bliver stadig mere globaliseret?

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Endelig fik jeg noget, der bare ligner et svar på mit spørgsmål om DR's optræden i forhold til filmforpligtelsen. Det er torskedumt af Danmarks Radio. Tak for det.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Jens Rohde i anden omgang.

Jens Rohde (V):

Ja, det er jo interessant at høre ministerens svar på debatten her i dag. Der er i hvert fald noget, der tyder på, at public service det er alt, og så er det i øvrigt ligegyldigt, hvad det koster. Det kan tv-stationerne så få lov at definere, og så hiver vi bare pengene op af borgernes lommer. Det er jo så nemt bare at lave licensforhøjelse. Det er dér, jeg synes, man mangler respekten for borgernes penge.

Så er der børnereklamerne, hele opstramningen omkring reklamereglerne, også med sponsorering. Der synes jeg vi mangler et svar på igen: Hvordan vil man sikre, at digitaliseringen virkelig bliver til noget, at der kommer nogle kanaler, som vil putte noget indhold i de multipleksninger, som vi får, og i det sendenet, som vi får, således at de penge, der er afsat til at udbygge det digitale net, også kommer rette sted hen, således at det er ikke er spildte penge? Det svar har vi ikke fået. Man kører en snæver lov. Man laver en opstramning af børnereklamerne og tror, at vi kan opbygge en elektronisk Berlinmur omkring Danmark.

Det er måske det, jeg synes er sådan en lille smule inkompetent, og når jeg har været ude i karrige angreb, så kan man sige: Ja, men jeg

kunne jo konstatere, før jeg nogen sinde gik ud med karrige angreb, at det holdt ministeren sig heller ikke tilbage for, og det samme gjorde CD's medieordfører jo heller ikke i medierne, så der tror jeg ikke nogen har noget at lade hinanden høre.

Så er der igen radiosiden. En Kanal 4, der er et alternativ, det bliver ministeren ved med at påstå. Hun taler mod bedre vidende, for der står helt klart, hvad den kanal skal indeholde. Vi får ikke en ren kanalprofil. Ergo vil vi få en blanding af det, vi har på P 1 og P 2 i dag. Det må enhver da kunne se, det er da en kendsgerning. Og får vi så et radioavisalternativ på P 5, jamen altså der er jo masser af radioavisalternativer i Danmark. Der er bare ikke nogen af dem, der er landsdækkende, og det kan vi altså konstatere at vi heller ikke får her.

Vi får ikke et landsdækkende nyhedsalternativ til Danmarks Radio, og det er jo det, der er interessant, for der findes 33 trekilowattfrekvenser, fire tilkilowattfrekvenser og én enkilowattfrekvens, og disse kan aldrig nogen sinde blive hverken 70 eller 80 pct. dækkende for landet. Det er praktisk taget umuligt.

Hvorfor vil vi så lave noget om, som er så godt? Jamen det siger jo sig selv. Vi synes ikke, det er godt, og vi kan jo konstatere, at der er et bredt mindretal i Folketinget, som heller ikke synes, at det er godt. Bl.a. er der en konvergens i medierne markeds-mæssigt og teknologisk, som man bliver nødt til at forholde sig til.

Derfor mener vi, at der bør laves én samlet lov for de elektroniske medier. Der bør gøres op med blandingsøkonomier, der bør ske en liberalisering af reklame- og markedsføringsloven, og så skal det samles i én lov. Vi vil have det ægte monopolbrud, lokalradioerne skal have ordentlige vilkår, og det betyder bl.a., at Koda- og Gramexafgifterne skal underkastes et nøjere eftersyn, og det skal licensen selvfølgelig også i respekt for borgernes penge.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører, og jeg har også forstået, at fru Tove Videbæk ønsker ordet som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Det, der i hvert fald er kommet ud af denne her debat, er, at det er blevet klart, at der bag det her medieforlig ligger nogle meget forskellige fortolkninger af nogle helt centrale punkter. Der ligger nogle meget forskellige opfattelser af,

hvad det egentlig er, man har indgået et forlig om, og der ligger frem for alt en meget forskellig opfattelse af, i hvilken retning man skal gå på alle de punkter, hvor der netop nu skal laves et udredningsarbejde, og hvor der netop nu skal foregå en eller anden form for undersøgelse, en undersøgelse af det, der mangler at blive klargjort.

Det kunne man måske leve med, hvis det var et bredt forlig. Jeg synes, det er lidt mærkeligt, når det er et så relativt smalt forlig, at man ikke lige brugte de dér 10 minutter mere den dér søndag formiddag på at få afklaret de dér ting.

For os er der stadig væk nogle meget store uklarheder, som også er blevet forstærket af den her debat. Det ene er spørgsmålet om reklamerne, hvor vi jo har hørt de forskellige udlægninger, der har været. Igen tak til hr. Duetoft for den klare udlægning af det område.

Det er spørgsmålet om, hvem der får den fjerde radiokanal. Der siger ministeren så: Jamen medierne – som jeg havde omtalt som nogle, som var blevet ildstedt i det her forlig – de kan jo bare søge den femte radiokanal, og for den sags skyld også den fjerde.

Men der er det jo interessant at se, hvad det er, der står i forliget. Der står i forliget, at TV2, dagbladene og andre kan byde på kanalen, den femte radiokanal. Radiokanalen tildeles det foretagende, der afgiver det økonomisk set mest fordelagtige tilbud efter det såkaldte auktionsprincip. Hvad betyder det? Jamen det betyder, at man giver aviserne et tilbud om at konkurrere med Murdoch og Time Warner, og hvem der ellers vil have en fod ind på det danske mediemarked.

De kan få lov at konkurrere om, hvem der har den største pengekasse. Det er den hjælp, som det her medieforlig giver til aviserne; det er det, ministeren peger på som det gode i det her medieforlig. Her ser vi hjælpen til aviserne; det er, at man kan få lov at konkurrere på pengkassens størrelse med Time Warner.

Helt ærligt, det er ikke nogen hjælp, det er i hvert fald kun den type af hjælp som rebet, der støtter den hængte, og det er ikke en hjælp, der er værd at være stolt af. Det nytter ikke noget, at ministeren siger, jamen, det her forlig handler jo ikke om aviserne, for hele udviklingen på medieområdet gør jo netop, at tingene hænger sammen, at den adskillelse, der var tidligere, kan ikke eksistere længere.

Det er faktisk lige så tåbeligt at diskutere de elektroniske medier uden at diskutere aviserne,

som det er at diskutere kulturpolitik uden at diskutere sendemaster, og hvordan man får signalerne frem. Derfor er det jo også så tåbeligt, at den diskussion om Tele Danmark ligger i Forskningsministeriet og ikke i Kulturministeriet.

Så altså vi må bare konstatere, at på de her områder er der ikke noget reelt tilbud til aviserne, der er ikke nogen reel helhedsopfattelse, der er kun en meget begrænset opfattelse, som ikke vil holde ret længe.

Jeg synes selv, der er nogle helt centrale spørgsmål, når vi snakker udland, og jeg vil sige, at vi har jo ikke noget imod udlændinge, vi har noget imod udenlandske mediekoncerner, som kun har ét formål: at tjene penge.

Men der er ikke blevet skabt klarhed over, hvilke muligheder de har for at udnytte det her medieforlig til at komme ind på det danske område. Kan man via udbudsmaterialet stille krav om, at en andel af den spillede musik på den fjerde radiokanal skal være danskproduceret? Kan man stille det krav? Kan man via udbudsmaterialet stille krav om, at den fjerde kanal skal sende fra dansk område? Kan man via udbudsmaterialet sikre sig mod de samme op-havsretsproblemer som dem, vi har set i forbindelse med TV 3? Kan man gøre det?

Vi stillede nogle spørgsmål, vi har ikke set svarene, der har været en diskussion her i salen, hvor svarene heller ikke var tydelige, mellem hr. Keld Albrechtsen og kulturministeren. De her ting må selvfølgelig afgøres, for hvis man vil sikre en dansk public service-sektor, er det afgørende, at den ikke skal til at konkurrere med store mediegiganter direkte på pengespungens størrelse f.eks. Det er afgørende, at vi kan sikre et dansk produktionsmiljø ved, at der bliver brugt dansk musik i alle de kanaler, som vi har mulighed for at råde over. På de her områder er det desværre igen uklart.

Til sidst lidt om spørgsmålet om forløbet af forhandlingerne. Det er klart, altså vi synes måske nok, at det havde været en mere normal facon, at man satte sig ned og forhandlede med de partier, der ville være med til at forhandle, men vi vil da sige, at personligt, i Enhedslisten har vi ikke noget særligt problem, for vi fik tilbud om at være med, også før der blev lukket af, og vi sagde nej, fordi vi syntes, at det var dårligt.

Men vi synes, at den måde, man har behandlet forhandlingerne på, har været forkert, og vi synes, den måde, man behandlede andre på,

har været forkert. Derfor, fordi ministeren lige- som ikke vil erkende det – der kom en vis erkendelse fra hr. Søren Hansen – bliver vi nødt til at forsøge at give udtryk for det i et forslag til vedtagelse, og derfor vil jeg på hr. Jens Rohdes, hr. Brian Mikkelsens, hr. Ole Donners, fru Tove Videbæks, hr. Tom Behnkes og egne vegne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget skal i forbindelse med indgåelsen af det seneste medieforlig beklage regeringens forhandlingsform, herunder,

- at partier, der var indbudt til forhandlingerne, ikke fik svar på de teknisk og politisk afklarende spørgsmål, som de var blevet opfordret til at stille,
- at regeringen på intet tidspunkt i forhandlingsforløbet informerede de indbudte partier om sine skiftende udspil.

Folketinget anerkender regeringens ret til at vælge sine politiske forhandlingspartnere og indgå politiske aftaler med hvem, den ønsker, men opfordrer regeringen til fremover at gøre brug af en mere anstændig forhandlingsskik.« (Forslag til vedtagelse nr. V 93).

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se foran). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Vi kan ikke støtte det forslag til vedtagelse, men det kommer vel heller ikke som den store overraskelse.

Men jeg vil godt sige til hr. Søren Søndergaard, at jeg fra begyndelsen også var meget optaget af det med aviserne, og jeg kritiserede meget, at Danmarks Radio og TV 2 havde fået foræret de to radiokanaler på forhånd, bl.a. fordi jeg mente, at aviserne skulle med ind.

Men så viste det sig jo, at udbudsregler gjorde, at man ikke kunne give aviserne kanalen. Og derfor er det bedst opnåelige for aviserne jo da, at de kan byde både på fireren og på femmeren. Jeg tror, at samspillet mellem en radiokanal og et andet medie er så stærkt, også kommercielt, at dagbladene rent faktisk vil have fornøjelse af også at byde på fireren.

Så mener hr. Søren Søndergaard, at under de regler, der så er – og vi kan så være uenige om EU's udbudsregler og alt muligt andet, der rent faktisk findes om det her område – var det det bedst mulige, vi kunne gøre for dagbladene. Vi kunne ikke forære dem en kanal.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Efter vores opfattelse kan man godt give kanalen til aviserne. Det, man ikke kan gøre, er, at man ikke kan give dem den via et udbud, og det er det, der er forskellen efter vores opfattelse, men det var lige præcis nogle af de ting, vi bad om at få undersøgt. Nu vil jeg ikke læse de spørgsmål op, vi stillede, som vi altså ikke fik svar på, inden medieforliget var indgået, men det var lige præcis nogle af de ting, der skulle undersøges.

Og nu viser det sig, at vi her bagefter, lang tid efter medieforliget er indgået, skal diskutere, hvad der nu var rigtigt, og hvad der nu var forkert i forhold til de ting. Det havde jo været mere hensigtsmæssigt, om vi havde gjort det, inden medieforliget blev indgået.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg forstår, at hr. Aage Frandsen ønsker ordet som ordfører. Værsgo, så er det hr. Aage Frandsen, det må gå i den rigtige rækkefølge.

Aage Frandsen (SF):

Hr. Søren Søndergaard var inde på i sit andet indlæg her, at der var uenighed blandt de partier, som har indgået forliget, om, hvad forliget indeholdt.

Det er ikke korrekt. Vi har forskellige tilgange til det, vi har forskellige ønsker, vi er forskellige politiske partier, og derfor er det ikke overraskende, at vi ikke har den samme holdning til, hvad vi gerne ville have haft ud af det.

Men det, der ligger i den aftale, der er indgået, er, at teksten for det første selvfølgelig er klar for os – det er vi enige om – og for det andet er der nogle ting i den tekst, der ikke er endelig afgjort. Vi ved også med os selv, at der er en række ting, som skal forhandles videre. Det er noget, som forestår i de kommende måneder, og derfor er der nogle ting, som vi jo heller ikke endeligt kan svare på. Jeg kan ikke endeligt svare på alle spørgsmål. Men der er ikke tale om, at vi ikke er enige om indholdet i det.

Og så kan jeg ikke lade være med at sige om det forslag til vedtagelse, som hr. Søndergaard

har fremsat, at der laves mange forskellige typer af forslag til vedtagelse i Folketinget. Som regel er det noget med, at man pålægger en regering noget, og som regel har forslaget til vedtagelse en konsekvens, hvis det bliver vedtaget.

Tænk, hvis det her blev vedtaget, hvilken konsekvens ville det så have? Ingen konsekvens. Det er jo lidt overraskende. Er man interesseret i at få vedtaget et forslag, som ingen konsekvens har, hvis det bliver vedtaget? For det har ingen konsekvens, og derfor afspejler det vel nok også, at de forenede partier, der er imod medieaftalen, kan være enige om at sige, at regeringen er dum, og at ministeren er dum.

Det synes jeg ikke er den mest begavede form for forsøg på at lave en konklusion fra disse partiers side. Men det var åbenbart så langt, man i fællesskab kunne nå i dag, og det afspejler selvfølgelig også, at når man i fremtiden skal diskutere det, vil man jo naturligvis ikke være enig om, hvad det er, man er uenig med de partier, som har lavet aftalen, om.

Vi betragter den aftale, der er lavet, som en udmærket aftale. Den tilgodeser de centrale ting, som vi var interesseret i, først og fremmest omkring public service, omkring en række ting, vi gerne ville sikre. Det gør man både på tv-siden og på radiosiden med hensyn til den fjerde radiokanal. Der er en række ting, som man ikke på indeværende tidspunkt ved hvordan ender, men det afgørende for os har under hele forløbet og også som led i aftalen været indholdet i det, der kommer ud af det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen det nytter jo ikke noget, at man insisterer på, at man er enig, når det så umiddelbart fremgår, at det er fuldstændig uklart, hvad man er enig om. Et så enkelt spørgsmål som det, der går på, om det her medieførlig betyder flere eller færre reklamer i den danske æter er man uenig om.

Efter min opfattelse er det fuldstændig klart, at det betyder flere. Hvis hr. Duetofts fortolkninger kommer igennem, så vil det betyde mere, og derfor nytter det jo ikke noget, at man siger, man er blevet enig om noget. Man er blevet enig om noget, hvor det viser sig, at man vil gå i hver sin retning.

Så til det med, at denne her vedtagelse ikke har nogen konsekvens. Nu er det jo sådan set ikke op til forslagsstillerne at tage konsekven-

sen af en vedtagelse. Det må jo være dem, som vedtagelsen er stilet til.

Men derudover vil jeg sige, at det, vi forventer, er da, at man for det første ikke længere indkalder til forhandlinger og opfordrer folk til at stille spørgsmål og så lader være med at svare på spørgsmålene, før man har afsluttet forhandlingerne. Og for det andet, at man, når man indkalder folk til forhandlinger, så løbende giver dem de skiftende udspil, der bliver produceret, så det ikke bliver sådan, at der er nogle, der får udspillene, og nogle andre, der holdes helt udenfor.

Det er sådan set den konsekvens, der er i det. Og den synes jeg er utrolig konkret.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Søren Søndergaard stiller et konkret spørgsmål, som han så siger, der kommer forskellige svar på, nemlig om der bliver mere reklame i æteren, eller om der ikke gør. Den femte radiokanal bliver reklamefinansieret. Og det er korrekt, at så kommer der da mere reklame i æteren på det punkt.

Så er der spørgsmålet om, hvad der sker med lokalradio og lokal-tv, som netop nu får nogle midler. Bliver der mere af det, eller bliver der ikke mere af det. Det er jo svært at vide. Derfor stiller hr. Søren Søndergaard spørgsmål om, hvordan virkeligheden vil være. Og det er jo ikke altid, man kan svare på, hvordan virkeligheden vil være. Derimod kan man altid svare på, hvad indholdet er i den, og det sidste er ikke noget problem.

Men hvordan virkeligheden vil forme sig fremover kan være lidt sværere at svare på. Jeg synes, at det er meget enkelt omkring det med, om der kommer flere reklamer i æteren. Ja, på ét punkt gør der, på andre punkter gør der jo ikke.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Tove Videbæk som ordfører i anden ordførerrunde. 3 minutter til rådighed.

Tove Videbæk (KRF):

Jeg skal ikke holde en længere ordførertale igen. Jeg vil blot komme med nogle bemærkninger igen om den femte radiokanal. Ministeren sagde i sit indlæg, at vi – altså aftaleparterne – har stillet nogle meget præcise krav til udbudet af kanalerne. Og ministeren siger også, at vi siger, hvad kravene er.

Men er det ikke rigtigt, at det eneste programmæssige krav, der stilles til den femte radiokanal, altså er en nyhedsdækning. Der står, at radiokanalen tildeles dem, som giver det økonomisk set mest fordelagtige tilbud; det er jo et af de meget, meget, meget klare punkter i medieforliget. Der kan være mange punkter, som er uklare, men det her punkt er meget klart. Der står, at den, der afgiver det økonomisk set mest fordelagtige tilbud, får kanalen, altså at de, der kommer med den største pengepose, får den.

På trods af, at ministeren siger, vi har stillet meget præcise krav, er der ikke stillet krav om kvalitet, om lødighed, børneprogrammer osv. Den, der får den, er den, der kommer med den største pengepose. Kan ministeren ikke bekræfte det?

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Ja, så er det kulturministeren. Jeg ser ikke, der er andre, der ønsker ordet.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det er meget sjovt med det forslag, der nu er lagt frem, for det viser egentlig det, som jeg tror, at også regeringspartierne konstaterede meget hurtigt, nemlig at det eneste, forslagsstillerne for alvor kunne blive enige om, var at være imod.

Det at skabe et forlig på medieområdet er en enormt vanskelig sag, og vi har været igennem adskillige øvelser på det. Som jeg ser det, startede forhandlingerne om medieforliget rent faktisk for næsten 1½ år siden. Siden har vi mødtes jævnligt og diskuteret det her. Vi kendte hinandens positioner. Vi vidste godt, hvem der kunne være med til hvad. Der var kontakter på kryds og tværs.

I den weekend, hvor forliget blev lavet, var der også kontakter på kryds og tværs. Med undtagelse af enkelte ordførere var alle involveret, tror jeg, på den ene eller anden måde i løbet af weekenden. Der er intet odiøst ved det her forhandlingsforløb.

Jeg ser forslaget til vedtagelse som et udtryk for, at der er nogle, der er lidt skuffede over, at de ikke er med til at gennemføre det og til at gennemføre nogle af de punkter i medieaftalen, som de kunne være enige i, f.eks. at der er to radiokanaler, der skal i udbud. Det er smadder ærgerligt ikke at få mulighed for at være med til at udmønte eksempelvis den del af aftalen. Det forstår jeg godt.

Nogle enkelte kommentarer til det, der er blevet sagt i den sidste del af ordførerrækken: Jeg fik ikke præciseret vores forhold til lokalradio og lokal-tv. Jeg synes, at det, der er vigtigt at få sagt, er, at de medieskoler, der fortsat skal være, i stedet for at få 5 mio. kr. om året får 10 mio. kr. om året. Og de skal fortsat lave det, de hele tiden har lavet, nemlig uddanne personale inden for lokalradio og lokal-tv samtidig med, at de skal fungere som en slags skoletjeneste i eksempelvis amterne, så der bliver flere penge til at lave noget af det, som bl.a. fru Tove Videbæk gjorde mig opmærksom på i forbindelse med medieforhandlingerne, at Kristeligt Folkeparti lagde vægt på.

Så vil jeg gerne rette en misforståelse omkring det her med det torskedumme. At det skulle være torskedumt af Danmarks Radio at bryde den aftale, som man har indgået med Filminstituttet, er ikke mine ord. Det var fru Ester Larsens.

Jeg kan ikke blande mig i, hvad institutionerne vil. Jeg kan ikke blande mig i, hvilke samarbejdsrelationer der skal være mellem institutionerne. Det må være op til institutionerne selv at tage stilling til det, så derfor: begrebet torskedum var altså ikke mit. Desuden vil jeg gerne understrege, at Danmarks Radio og Filminstituttet for øjeblikket forhandler om, hvordan man udmønter filmaftalen.

Lad mig så knytte et par enkelte bemærkninger til begrebet konvergens. Jeg er fuldstændig enig med hr. Søren Søndergaard i, at for øjeblikket konvergerer medierne. Det vil sige, at vi er på vej hen imod et mediebillede, hvor vi har et medie, der har elementer af avis, radio, tv, Internet. Det er det, vi forbereder os på nu med den her medieaftale, og det gør vi på to måder. Vi gør det ved, at vi går ind og præciserer, hvad vores krav er til public service. I stedet for at knytte public service alene op på nogle institutioner knytter vi det op på indhold. Derudover gør vi det, at vi udbyder to radiokanaler, som giver de øvrige medier mulighed for at gå ind og byde og være med.

Så vi får altså en ny dialog i gang mellem de forskellige medier, samtidig med at vi holder fast i, at vi kan styre markedskræfterne, at vi ikke bare overlader det her til markedskræfterne. Danske medier skal der stadig være. Der skal stadig væk være et dansk medietilbud, et dansk medieudbud, og det kræver, at der er politisk mod til at gå ind og stille krav.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Må jeg bede om mere ro i salen, så ministeren kan få sin tale ud til folket!

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det har vi heldigvis fortsat medier til at hjælpe til med.

Så spurgte hr. Søren Søndergaard, om vi kan stille krav. Selvfølgelig kan vi gå ind og stille krav. Vi kan gå ind og spørge: Hvad er det, vi vil have? Hvad skal der være på den fjerde radiokanal? Hvad skal der være på den femte radiokanal?

Fru Tove Videbæk har fuldstændig ret i sin opfattelse af, hvordan det står til med den femte radiokanal.

På den fjerde radiokanal stiller vi nogle meget præcise krav til hele fladen. Der vil vi have klassisk musik, vi vil have nyhedsaktualitetsprogrammer. På den femte kanal går vi derimod ind og siger, at der er kun én ting, vi vil have, og det er et alternativ til radioavisen. Vi vil have et monopolbrud.

Så fru Tove Videbæk har fuldstændig forstået, hvordan det forholder sig.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu er det i hvert fald rigtigt, at der har været ført mange forskellige forhandlinger i forbindelse med medieområdet i løbet af det sidste halve år. Der vil jeg da godt bede ministeren bekræfte, at der også i disse forhandlinger rent faktisk i forligskredsen er indgået en lang række delaftaler, hvor vi har kunnet nå til enighed om tingene.

Jeg hørte ministeren sige før, at det jo var meget tænkeligt, at kulturredaktioner ville kunne byde ind på den fjerde kanal. Ja, så har vi hørt det med. Ministeren har sagt det tidligere her i salen og også på tv. Forestiller kulturministeren sig, at avisers kulturredaktioner selvstændigt vil gå ind og byde på en radiokanal? Jeg tror, ministeren tager ganske alvorligt fejl, hvis hun tror, at det bliver realiteten, for sådan handler man jo ikke. Det vil være dagblade, der samlet som hele dagblade går ind, men det er et spørgsmål, om de er interesseret i det nu. De har i hvert fald meddelt, at de ikke er det.

Så kan jeg i øvrigt ikke forstå, at kulturministeren snakker om, at der på P4 nu skal være nyhedsprogrammer. For det står der ikke noget om i koncessionskravene. Der står intet i medieforliget om nyhedsprogrammer på P4.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 93 af Søren Søndergaard (EL), Jens Rohde (V), Brian Mikkelsen (KF), Ole Donner (DF), Tove Videbæk (KRF) og Tom Behnke (FRI) (se foran) forkastedes, idet 49 (V, KF, DF, EL, KRF og FRI) stemte for, 53 (S, SF, CD og RV) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 290: Forslag til lov om ændring af teaterloven. (Bemyndigelse til at indgå regionale kulturaftaler vedrørende små storbyteatre).

Af kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen). (Fremsat 5/5 2000).

Lovforslaget satte til forhandling.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Når vi vedtager love her i Folketinget, er det ikke ualmindeligt, at der efterfølgende skal ske tekniske konsekvensrettelser. Man gør meget her i huset for, at det sker omhyggeligt.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må anmode om mere ro i salen.

Hanne Andersen (S):

Risikoen ved at lave noget er jo altid, at en eller anden drillenisse snupper et lille bogstav, og det er sket i denne sag. Den eneste måde, det kan undgås på, er ved ikke at lave noget. Det vil jeg ikke anbefale, for det ved vi ikke fører til noget godt.

Efter at have haft kontakt til udvalgsmedlemmerne kan jeg på hele udvalgets vegne meddele, at vi kan støtte forslaget, og at vi også kan støtte, at det går direkte til anden og tredje behandling.